

PARLAMENT DE CATALUNYA

**Presidència
de l'honorable Sr. Lluís Companys i Jover**

DIARI DE SESSIONS

Sessió del dia 22 de març del 1933

SUMARI

A un quart de sis i cinc minuts de la tarda s'obre la sessió, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Lectura i aprovació de l'acta de la sessió anterior.

Ordre del dia :

Pregunta del senyor Vidal i Guardiola al senyor Conseller de Cultura respecte la participació de la Generalitat de Catalunya en la temporada del Liceu.

Resposta del senyor Conseller de Cultura.

Rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Gassol, i nova rectificació del senyor Vidal i Guardiola.

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant l'emissió de 30,000 Obligacions de Tresoreria de la Generalitat.

Defensa del Projecte de Llei pel senyor Conseller de Finances.

Torn en contra de la totalitat pel senyor Tallada.

Resposta del senyor Conseller de Finances, i rectificació del senyor Tallada.

Intervenció del senyor Ruiz i Ponseti, i rectificació del senyor Conseller de Finances.

S'aproven, sense discussió, els articles 1.^r i 2.ⁿ del Projecte de Llei.

El senyor Tallada demana alguns aclariments al senyor Conseller de Finances respecte a la interpretació que pensa donar a l'aplicació de l'article 3.^r

Resposta del senyor Conseller de Finances.

Intervenció del senyor Ventosa i Calvell, i resposta del senyor Conseller de Finances.

Noves intervencions del senyor Ventosa i Calvell, i respostes del senyor Conseller de Finances.

En votació ordinària són aprovats, per unanimitat, els articles 2.ⁿ, 4.^t i 5.e i la totalitat del dictamen.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei per a la substitució dels Regidors proclamats en virtut de l'article 29 de la Llei electoral.

El senyor Vidal i Guardiola defensa un vot particular a l'article 1.^r

Resposta del senyor Espanya, en nom de la Comissió.

En votació ordinària, és rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola defensa un altre vot particular al mateix article 1.^r

Resposta del senyor Espanya, per la Comissió, i rectificacions dels senyors Vidal i Espanya.

En votació ordinària, és rebutjat el vot particular. Han votat a favor els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola retira un altre vot particular presentat al mateix article 1.^r

Resta aprovat l'article 1.^r, amb el vot en contra dels senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Rovira i Roure defensa tres vots particulars presentats a l'article 2.ⁿ

Resposta del senyor Simó i Bojarull, per la Comissió.

Rectificacions dels senyors Rovira i Roure i Simó i Bojarull.

Resten rebutjats els tres vots particulars a l'article 2.ⁿ, amb el vot en contra de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola formula una esmena a l'article 2.ⁿ

Resposta del senyor Simó i Bojarull, per la Comissió, rebutjant-la.

En votació ordinària resta aprovat l'article 2.ⁿ Han votat en contra, els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.

El senyor Vidal i Guardiola defensa un vot particular presentat a l'article 3.^r

Resposta del senyor Fontbernat, per la Comissió, i rectificacions dels senyors Vidal i Guardiola i Fontbernat.

El senyor Rovira i Roure explica el seu vot.

En votació nominal, resta rebutjat el vot particular per 35 vots contra 12.

Proposició incidental demanant la suspensió de la discussió de l'article 3.^r i següents del Projecte. La signen els senyors Tries de Bes, Sol, Vallès, Carreres, Tallada, Vidal, Valls, Duran, Martínez i Domingo i Ventosa.

Se suspèn el debat.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya. S'entra a la discussió de l'article 18 del capítol I del títol III. Intervenció del senyor Tries de Bes.

Se suspèn el debat.

Ordre del dia per a la sessió de dijous.

S'aixeca la sessió a les nou i cinc minuts de la vetlla.

S'obre la sessió a un quart de sis i cinc minuts de la tarda, sota la presidència de l'honorable senyor Lluís Companys i Jover.

Al banc roig hi ha els honorables senyors Conseller Delegat i Consellers de Cultura, de Governació i d'Agricultura i Economia.

És llegida i aprovada l'acta de la sessió anterior.

ORDRE DEL DIA

Precs i preguntes

La participació de la Generalitat de Catalunya en la temporada del Liceu

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vidal i Guardiola té la paraula.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Senyors Diputats : Tinc el gust d'adreçar al senyor Conseller de Cultura, una pregunta anunciada fa dies, sobre la participació de la Generalitat de Catalunya en la temporada del Liceu. Com que es tracta d'una qüestió musical, on les sortides de to són fàcils, jo tinc un gran interès en precisar l'abast i el sentit de la meva pregunta. Aquesta és la següent : ¿Quins compromisos d'ordre administratiu i financer va assumir la Generalitat en formar part, amb altres representacions del Patronat o organismes que s'encarregaren de posar en marxa la temporada del

Liceu, que ja ha acabat? ¿Quins han estat, en relació a aquests compromisos assumits per la Generalitat, els pagaments fets per aquesta, i quins són encara els que queden per fer?

Després d'haver formulat aquesta pregunta, que crec precisa, vull encara, una vegada més, fer constar el meu criteri personal, però crec que compartit pels meus companys, de què nosaltres som, no solament tan amics de la música com el que pugui ésser-ho més, sinó, també, tan partidaris, en la deguda forma, d'ajudar les manifestacions artístiques que contribueixin, no solament a la formació de l'esperit del poble, sinó, com el Liceu, a sostenir certes manifestacions molt interessants de la vida social. Per consegüent, la nostra pregunta, ni directa ni indirectament, inclou una censura sobre el principi que no s'ha posat encara a discussió en aquest Parlament, de què les Corporacions públiques catalanes i la Generalitat, que és la primera d'elles, estudiï la forma de donar els subsidis que es considerin necessaris, i en la forma que s'estimi oportuna, al Liceu o a altres manifestacions de l'art, siguin o no musicals. Però el nostre convenciment de què ha d'ajudar-se a l'art i a la música, sobretot en els seus aspectes social i de formació de l'esperit popular, no ens priva de creure que l'actuació administrativa de les nostres Corporacions, en ajuda de manifestacions artístiques, ha de seguir unes normes molt exactes, molt precises i sobretot establertes per endavant,

conegudes pel Parlament i sotmeses al necessari control. I aquest convenciment nostre és tan més ferm quan fins ara, cada vegada que hem hagut de plantejar una qüestió d'aquestes, ens hem trobat amb respostes poc precises. Lamento que no estigui present el senyor Dencàs, però, en canvi, hi ha el senyor Mies, Conseller d'Economia, per a recordar que tenia jo formulada una pregunta, transformada en interpellació, de la que encara no ens hem ocupat — i per cert que agrairia a la Presidència que pensés en la conveniència de què acabi —, relacionada amb Cases barates. Era una pregunta també molt senzilla i també molt concreta, relacionada amb el mateix: amb l'esperit administratiu sobre la inversió de cabals passada i futura pel que fa referència a Cases barates, i en ales de la fantasia del senyor Dencàs, ajudat potser per la no menor del senyor Comorera, es va discutir el gran problema de Cases barates en els aspectes constructius i social, però la meua modesta pregunta, la meua senzilla pregunta, no ha estat encara contestada.

Per això, jo avui, a l'adreçar-me al senyor Conseller de Cultura, li dic, després de les manifestacions fetes, que la meua pregunta es limita exclusivament a saber quins compromisos de caràcter financer i administratiu havia assumit la Generalitat en entrar a formar part, amb altres entitats, de l'organisme que ha posat en marxa la temporada del Liceu; i quins pagaments ha fet o han de fer-se encara en relació amb aquests compromisos.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Senyors Diputats: Si a mi m'haguessin dit que algun dels de l'oposició havia de fer una pregunta sobre coses musicals i sobretot del Liceu, ja hauria endevinat que el que l'havia de fer era el meu amic Vidal i Guardiola.

I no és que, al dir això, vulgui dubtar un sol moment de les condicions filharmòniques dels altres companys d'oposició. I dic això perquè precisament el senyor Vidal i Guardiola ha estat un home al qual el Liceu deu molt. Jo recordo que quan era funcionari de l'Ajuntament i col·laborador d'aquella assessoria tècnica de la Comissió de Cultura, el senyor Vidal i Guardiola era també funcionari de l'Ajuntament. I, si no tingués també l'afició que tinc a la música, diria que me la va encomanar ell un xic amb el seu exemple. Un dels millors defensors del Liceu i de la subvenció que se li donava, sempre havia estat el senyor Vidal i Guardiola.

Fins recordo que, uns anys abans, essent ell Cap d'Hisenda, fou un dels primers que defensà que s'havien de subvencionar aquestes manifestacions d'art, i encara recordo més. No sé la data ni he cercat els diaris, però recordo que va publicar uns articles en defensa de les subvencions que s'havien de donar al Liceu, i allí feia unes estadístiques dels grans teatres del món on es feia bona música i gran òpera, i en els quals, per aguantar aquest alt nivell espiritual, l'Estat havia de perdre diners pel manteniment d'aquells teatres. Això em diu, senyor Vidal i Guardiola, la miqueta que sempre fa canviar el trobar-se a l'oposició. Jo estic segur que el senyor

Vidal i Guardiola, si no estigués a la oposició, enlloc de fer-me aquestes preguntes amb l'aire un xic d'examen tan detallat, s'hauria aixecat ací, i, en nom de la Minoria que representa, m'hauria felicitat per l'èxit que ha tingut la temporada del Liceu; però és a l'oposició, i m'ha fet aquestes preguntes. Me les ha fetes gentilmente, i jo m'esforçaré, gentilmente també, fins allà on pugui, a contestar-les-hi.

El senyor Vidal i Guardiola em preguntava quins compromisos havíem contret en emprendre aquesta temporada. Jo li diré que, si els dies que es van constituir els Comitès als quals ell es referia, i en els quals amb tant d'entusiasme ha col·laborat un correligionari vostre, el meu estimat amic Pellicena, s'hauria assabentat dels compromisos que havíem contret, perquè jo ho havia dit una, dues i tres vegades a la premsa de Barcelona. Els compromisos eren els següents: Ens vàrem trobar en un moment que, per les raons que ara no hem d'escatir ni comentar, Barcelona es quedava sense temporada del Liceu. El Liceu era la primera vegada que tancava les portes i no feia temporada. Fou aleshores quan també s'havia produït un moviment que en deien de «dignificació del Liceu», que jo vaig voler suavitzar el mot per no ofendre a ningú, i, enlloc de «dignificació» hi vaig posar «Pro Liceu», promogut pel benemèrit Ateneu Enciclopèdic i seguit gairebé per totes les entitats culturals de Catalunya, com sap el senyor Vidal i Guardiola. En aquest moment, es constituí aquell Comitè, sota la presidència de la Generalitat i la de l'Ajuntament de Barcelona. No diré noms, ni repetiré el Comitè, per no allargar-me i perquè el senyor Vidal i Guardiola ja ho sap. Ens vàrem trobar, doncs, que no hi havia temporada del Liceu, i, en aquell moment, nosaltres, per totes les raons que jo penso donar després al senyor Vidal i Guardiola, vàrem organitzar la temporada del Liceu, i ho vàrem dir clar: era el Comitè que es feia responsable de la temporada. A aquest Comitè hi varen aportar també una bona col·laboració, que a mi, que alguna vegada he criticat algunes coses d'ells, em plau ara fer-ne l'elogi. Em refereixo a la col·laboració decidida que van aportar a aquest Comitè els propietaris del Liceu. Junts, doncs, vàrem assumir la responsabilitat de fer la temporada del Liceu.

Ara em direu: ¿I com es va assumir i amb quin pla es va assumir? Això m'interessa fer-ho constar perquè la V. S. ha dit una cosa, que jo, avui, tot i sentint-me de bon humor, no vull deixar de recollir.

E. Sr. VALLS I TAVERNER: Millor.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No m'havien ofès. Però heu dit una paraula que, en parlar de xifres, cal sempre anar amb compte d'usar. Heu dit que se us contestava sempre amb xifres no exactes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No m'he referit a la V. S. perquè no m'havia contestat encara.

(Entra a la Cambra el senyor Conseller de Justícia i Dret.)

El Sr. CONSELLER de Cultura: A mi no

m'ha plagut aquest mot, ho dic amb tota la bonhomia, l'he trobat abusiu. V. S. sap més que jo, ho confesso humilment, sap que, en parlar de xifres, parlar d'exactitud o inexactitud, té la seva importància. Ja li contestaré sobre les xifres i sobre el pla i les possibilitats en què ens varem recolzar per a emprendre aquesta temporada. El nostre càlcul fou el següent : És evident que una temporada no sabem nosaltres el que costaria, perquè no sabem si tindria èxit o si seria un fracàs. Nosaltres havíem de veure quines possibilitats teníem en el Pressupost, i quin podia ésser el fracàs màxim que poguéssim tenir la temporada del Liceu. I a base d'aquest punt, varem partir, i a base d'aquest punt jo vaig dir, ajudat del meu estimat amic, el vostre correligionari senyor Pellicena, qui va respondre per l'Ajuntament, com jo responia per la Generalitat. Varem dir : l'Ajuntament i la Generalitat de Catalunya es poden emprendre aquesta temporada perquè, a anar molt malament, es podria perdre, ultra les subvencions que ja hi ha destinades normalment, com sap la V. S., al Liceu es perdrien 100,000 pessetes, calculat pel nostre comú amic Mestres, que ja sap la V. S. que en això hi té una pràctica de molts anys i que ha tingut èxits, no sols en aquesta temporada, sinó en temporades precedents, en les quals la V. S. hi va col·laborar moralment, d'una manera ben eficaç per cert, i que em plasc en elogiar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Ja en parlarem d'això.

El Sr. CONSELLER de Cultura : I varem dir : En el Pressupost, ultra la quantitat que hi havia consignada en el Pressupost passat, hi havia dues partides que podrien servir-nos per a eixugar el dèficit possible que hi hagués al Liceu: una de les partides era la 814, en la qual es parla d'estimular les arts i les lletres catalanes, i l'altra era la 827, en la qual es parla de millores de cultura social i de cultura popular. I dic això de les lletres catalanes, perquè, com la V. S. sap, el Liceu, quan hi ha hagut els dèficits, jo me'n vull plànyer ací amb tota la meua ànima, és quan es donen obres catalanes. I em direu : ¿Per això s'havia de deixar de donar-la? No : per això havíem de donar subvencions, perquè precisament és per ajudar les coses catalanes que nosaltres hem d'ajudar el teatre. És per això que a l'estranger, a moltes ciutats (no faré ara l'erudit, ja sé que ho coneixeu perfectament, senyor Vidal i Guardiola) es subvencionen els teatres. Perquè l'empresari no es vegi obligat únicament a donar obres d'èxit popular, sinó que n'hagi de donar d'aquelles que, per les raons que siguin, no porten tanta de gent al teatre. Bé, anant ara a les xifres : De la partida 814 se n'han destinat 30,000 pessetes; de la partida 827 se n'han destinat 15,000 una vegada, i 12,000, l'altra vegada. Com que la suma total que depassi les subvencions ordinàries de l'Ajuntament i de la Generalitat ha de partir-se entre aquests dos organismes, fa que poguem avançar, abans que els comptes darrers siguin fets, que el dèficit possible no sigui cap xifra àlarmant.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Quin import?

El Sr. CONSELLER de Cultura : Ara vaig a dir-vos-ho. Ultra la subvenció ordinària que ha donat la Generalitat de Catalunya al Liceu, la Generalitat de Catalunya haurà donat al Liceu 50,000 pessetes.

Ara jo voldria, en dir això, fer unes reflexions al senyor Vidal i Guardiola perquè no semblés, tota vegada que em ve d'un lloc d'oposició (encara que ha fet constar que era partidari que s'han d'ajudar aquestes manifestacions d'art), poc justificada la gestió de la Generalitat al Liceu davant tot el poble de Catalunya.

Jo la història del Comitè al qual tant deu el nostre poble, ja no la faré, la coneixeu tots. Sí que us diré que, en emprendre la temporada del Liceu, hi varem ésser moguts per moltes raons. Primera, hi havia una raó de caràcter netament social. El senyor Vidal i Guardiola sap que les famílies que viuen directament del Liceu pugen a la vora de quatre-centes. El senyor Vidal i Guardiola ja sap que aquestes quatre-centes famílies, al moment que varen veure que no hi havia temporada al Liceu, es varen posar en moviment, i el primer que varen fer va ésser anar a visitar els organismes oficials per a fer-los avinent la crisi que això els portava. Com sap el senyor Vidal i Guardiola, moltes d'aquestes famílies es refien de la temporada del Liceu, i heus ací l'aspecte social que ens va moure a nosaltres a emprendre aquesta temporada amb gran joia d'aquestes famílies. I llàstima que no varem poguer fer el que hauríem volgut, per no poguer. Hi havia encara artistes catalans que em dolia a l'ànima no poder-los fer col·laborar perquè no tenia prou mitjans per allargar més la temporada i fer obres en les quals fer-los treballar. Aquest aspecte social crec que mereixerà la consideració de la V. S.; però hi ha una altra raó que vós, que teniu fama merescuda d'ésser bon economista — ho dic seriosament, no em mireu dubtant —, us ha de fer impressió. És una raó de caràcter econòmic general.

(*Entra a la Cambra el senyor Conseller de Sanitat i Assistència Social.*)

Jo voldria ara, en aquest moment, poder citar — no ho faré tampoc, per no allargar-me massa — totes les visites que he rebut d'industrials de Barcelona que venien a demanar que el Liceu no tanqués les seves portes. Començant pels taxistes i pels amos de cafès de nit, que hom acostuma concórrer-hi en sortir del Liceu, i seguint pels sastres i les modistes, eren generals les veus que demanaven que continués la temporada del Liceu. Com saben les VV. SS., la temporada del Liceu dona vida a tots aquestes industrials que acabo d'enumerar. ¿Què voldria més la V. S. i tots nosaltres que, amb una quantitat relativament insignificant com aquesta, poguéssim posar en moviment tantes indústries com posa en moviment el sol fet d'estar obert el teatre del Liceu? El senyor Vidal i Guardiola veig que somriu de veure'm entrar en el seu terreny.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Es creuria que em perdria en el terreny de l'alta música, sobretot l'alemanya, que tant l'encisa.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No, no; totes les bones, perdoni.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Li donaré ara encara una altra raó de les que ens varen moure a fer la temporada del Liceu, i és una raó artística. Nosaltres creiem que l'obra de govern no s'ha de tancar purament a l'escola. Jo crec que el dia que en un poble que només tingués l'escola, que al costat de l'escola no hi tingués el gran concert de música, que al costat del gran concert no hi tingués la gran representació del teatre, que al costat de la gran representació de teatre no hi tingués la gran òpera, fóra la meitat inútil l'obra que es realitzés a l'escola. Jo crec que el Govern d'un país s'ha de preocupar, no solament de la llavor que se sembra en aquella escola, no solament de la base de cultura que es dona a l'escola primària, sinó de totes aquestes altres manifestacions culturals que fan que dintre d'aquest país es creï un ambient que faci fructificar i créixer el que es va aprendre a l'escola. No m'estendré jo ara, tractant-se d'un prec, en la força educativa que té la música damunt la massa popular. En això arribaria a posar cites de tots els colors, i faria culminar aquestes cites amb la d'un home que, essent de l'avançada roja, com era Lenin, quan va fer la revolució, quan tantes coses va destruir, es va ben guardar de destruir ni que tanquessin per un sol dia el teatre de gran òpera. Ell, que negava la religió; ell, que tancava les esglésies, es refiava i deia que era el teatre, el de la gran òpera precisament, el de la gran música, on es podia anar a cercar aquell sentiment que suplís el sentit místic que es treia de les religions.

Jo no m'estendré més sobre aquest punt artístic, però sí que vull parlar del punt de vista d'internacionalisme en el sentit d'aixecar Barcelona al nivell de les grans ciutats. Barcelona, amb el teatre del Liceu obert, té una importància única, té un relleu davant el món, que no el té amb el teatre tancat, i crec que és una raó que ha de convèncer a la V. S.

Jo no volia tampoc parlar del Liceu ací, però ja que m'heu preguntat quins plans, quins compromisos i quines idees ens guiaven (sobretot quan ha estat encetat el tema pels diaris de la nostra ciutat), vull aprofitar aquesta ocasió, demanant-vos que em perdoneu, ja que m'allargo un xiquet més, exposant-vos el pla que perseguíem ja enguany en el Liceu. No vull fer la crítica política del Liceu. En aquest moment em sento altament comprensiu. Però sí que em plau fer constar que, al primer moment de contacte que ha tingut el teatre Liceu amb la Generalitat, ha fet un avenç, en sentit polític, formidable, que honora els propietaris del Liceu, que, sense haver-los fet cap indicació, simplement per aquest contacte, aquell teatre que algunes vegades era mal vist, potser exageradament, no vull jo ara escatir-ho, ho han catalanitzat tot. I jo, que sóc un fervent seguidor, des dels meus vint anys, del Liceu, no sabeu la profunda emoció que em va fer quan hi vaig entrar i em vaig trobar que tots els cartells eren en català, i vaig veure que el cartell de la Rambla també era

en català. I encara una altra emoció, quan sentia allí dins, allí dins on, en aquest sentit, s'havia anat amb un cert recel, no per tots els propietaris, en majoria dignes de tots els elogis, sinó per un cert sector que hi havia, el primer dia que vaig veure que els dies de gala al Liceu s'inauguraven al so de l'himne nacional de Catalunya. L'entrada del català al Liceu i l'entrada d'*Els Segadors* al Liceu és una de les coses més simbòliques que puguin haver esdevingut espiritualment aquí a Catalunya en aquest moment primer de la República.

Però ara vull anar més enllà, i us vull dir quins són els plans de la Generalitat, quins són els plans que jo, en nom del Govern, voldria desenrotllar al Liceu. El Liceu, com tots els gran teatres de propietat, arriben a adquirir una importància tal, arriba a millorar tant, arriba a adquirir una condició tal, que ja és exagerat que pugui ésser d'uns propietaris particulars, perquè no és solament gràcies a l'esforç d'ells que ha crescut aquesta institució, sinó gràcies a l'escalf del poble, que els ha ajudat amb la seva assistència a totes les representacions. Té massa importància el teatre del Liceu perquè no en puguem dir, sobretot amb la dignitat i la bellesa que té, que el fa un dels primers teatres del món, perquè no en puguem dir el Teatre Nacional de Catalunya. Aquest és el darrer pla : la nacionalització del teatre del Liceu. Perjudicant interessos? No, no perjudicant cap interès; pactant, entenent-nos amb els propietaris i fent-los veure, com ja veuen, jo crec, avui la majoria, el gest que representarà, ple de glòria per a ells, que no siguin raquítics en aquests moments i que facilitin que aquest teatre, que deu tant a aquells senyors, pugui ésser el Teatre Nacional de Catalunya, i aleshores, aquesta sala que ara la veieu tancada tant de temps, la veureu gairebé tot l'any oberta.

S'hi farien gairebé tot l'any espectacles dignes del Liceu, espectacles d'art, i, d'una manera especial — aquest és el meu criteri personal —, gran òpera, donant a aquest teatre un caràcter eminentment internacional que ajudi, per mitjà de la música, fer sentir totes aquestes altres coses dels grans països, que quan són coses d'espiritualitat, sempre són dignes d'ésser imitades.

El camí està iniciat. Jo confio que els propietaris es sentiran generosos de col·laborar a aquesta obra de nacionalització del Teatre del Liceu, no perjudicant els seus interessos però sí sacrificant una mica aquest sentit de retenció que sempre dona el sentit de propietat. Que ells ho facilitaran i que podrem dir al món que el Teatre del Liceu, que aquests darrers anys havia caigut molt en sentit del nom i de les relacions que tenia amb l'estranger, és ja el teatre nacional de Catalunya. I encara us diré més : el meu pla fóra relligar-lo amb set o vuit dels grans teatres que existeixen al món, d'òpera, i establir una mena de circulació de les coses d'art i dels gran artistes d'aquells països amb els grans artistes i les coses d'art de Catalunya, que sense cap esforç, per aquesta mena de col·laboració que farien amb aquests grans teatres, una cosa catalana ja marxa-

ria per si sola portada per aquest corrent de circulació que jo voldria que s'establís entre aquests grans teatres.

Però no oblidem que aquest teatre fóra un teatre buit, que la sala amb tot i ésser formosa com és no fóra prou, si no creéssim aquí l'artista que la fes viure. I heus ací l'altre pla que tenim preparat, per la realització del qual només manca la voluntat dels propietaris i els mitjans que esperem que tindrà la Generalitat: la reorganització del gran Conservatori del Liceu, un dels més antics del món, una de les glòries, tot i no essent, jo ho confesso, una cosa que respongui a les necessitats actuals, però fent constar també que tots els seus professors tenen la voluntat de què s'hi transformi, tenim l'anhel de convertir aquest Conservatori del Liceu en un Conservatori que de seguida tinguéssim una fama internacional. Nosaltres tenim pel món més d'un as en música. Un que es diu Casals, un que es diu Vinyes, un altre que es diu Manén.

I no és que oblidí els altres, que tenim ací i que ara represento jo en aquests tres homes eminents. El dia que Catalunya tingui el Liceu nacional, teatre nacional amb la fama que té el Liceu, el dia que Catalunya pugui dir, tenim un Conservatori que dirigeix En Pau Casals i en el qual col·laborin el pianista Vinyes i el violinista Manén, i no anomeno tants i tants d'altres per no cometre cap oblit, aquell dia, hauré fet a Catalunya una de les coses de més atracció internacional que hagin pogut fer en el món de les Arts, pel sol fet que En Pau Casals sigui professor per uns dies només, cada any de l'Escola de Música de París, ja sabeu la munió de tots els països que va allà només per a poder dir: He rebut una lliçó d'En Pau Casals. Jo durant la meua estada a Bèlgica, havia vist l'atracció que exercia, sobretot d'Amèrica, Bèlgica, al sol nom del gran violinista Isaies.

Aquests són tots els plans que nosaltres tenim respecte el Liceu, i per això varem voler establir aquest contacte i per això varem voler fer una temporada per a demostrar quin era el sentit que nosaltres volíem influir, volíem donar al gran Teatre del Liceu, i sobretot per a establir aquest primer contacte a què jo abans alludia entre els propietaris i la Generalitat que ha estat tan fructuós i tan ple d'esperances.

Jo estic tan content d'aquesta temporada, i de l'acolliment que ha tingut, que no em puc estar de llegir-vos quelcom del que se n'ha dit. És un fragment d'un article precisament de *La Veu de Catalunya*. *La Veu de Catalunya* és un dels diaris que més han col·laborat en fer aquest ambient favorable al Liceu, i només us en llegiré dos paràgrafs. «Donades les circumstàncies que travessa Barcelona, la inauguració del Liceu, amb tot el que allò significa, no és sols el començament de la temporada d'una sala d'espectacles més, encara que sigui de la categoria del nostre Gran Teatre. No. En aquestes circumstàncies, la inauguració de la temporada d'hivern del Liceu, amb la dignitat artística de les obres anunciades i de llurs intèrprets, és la nota més alta d'optimisme i de confiança en ella mateixa i en l'autonomia de Catalunya, que podia donar Barcelona.» I acaba dient: «El Govern i les autoritats

han de complir, i segurament compliran, els seus deures per a evitar la repetició dels fets com els que tots deplorem. Els ciutadans no poden contribuir en forma més eficaç a la normalitat de la vida barcelonina, i no toleraran que aquesta normalitat sigui interrompuda. És per això que considerem un deure cívica, en aquestes circumstàncies, contribuir, cadascú des del seu propi lloc i segons les seves possibilitats, a reprendre aquelles tradicions barcelonines que, com la temporada oficial del Gran Teatre del Liceu, formen ja part harmònica i activa de la vida integral de la ciutat.»

Jo felicito al correligionari de la vostra Minoria que va poder escriure aquestes paraules en elogi del Liceu, que jo vull que tanquin el meu petit discurs, perquè em penso que poden influir més en l'ànim de l'amic Vidal i Guardiola, que avui, gràcies a ésser a l'oposició, s'ha vist obligat a fer-me aquesta pregunta sobre el Liceu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor President: Jo no vull de cap manera incórrer en la possibilitat d'aquella barreja o promiscuació de pregunta i interpellació que s'ha fet ja algunes vegades en aquesta Cambra; però el discurs, que tots hem escoltat amb molt gust i amb molta atenció, del senyor Gassol, es pot dividir, al meu entendre, almenys en tres parts.

El Sr. FONTBERNAT: Com una sonata. (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: La primera part, i no és per ordre de desenrotllament, sinó per ordre lògic, és el que podríem dir-ne — i n'encarrego el desenvolupament al nostre bon i musical company senyor Fontbernat — una espècie de rapsòdia sobre temes futuristes. En relació amb aquesta rapsòdia, jo m'hauré de permetre dir alguna cosa al final de les meves paraules, que procuraré escursar, perquè en relació amb la senzilla pregunta que jo havia fet, tenen més interès les altres dues parts del discurs del senyor Gassol. Una d'elles és contestació quasi completa a la pregunta concreta que jo havia fet abans.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Tregui el quasi, tregui el quasi!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I l'altra — ja explicaré tot seguit per què no tinc més remei que dir *quasi* — i l'altra és la contestació a una pregunta o discurs que la febrera fantasia del senyor Gassol potser li havia fet suposar que jo faria, i que no he fet; però el senyor Gassol, molt amable amb tots nosaltres, no ens ha volgut privar d'aquesta part del seu discurs, malgrat i tot no correspondre, ni directament ni indirecta, a paraules ni preguntes pronunciades per mi. I explicaré tot seguit a què em refereixo.

Comencem pel primer, que és el fonamental. El senyor Gassol ha contestat a la meua pregunta que, a més de la subvenció fixa establerta en el Pressupost de la Generalitat, s'havien destinat a cobrir el dèficit del Liceu, 30.000 pes-

setes amb càrrec a la part. 814, destinada al «Foment d'arts i lletres catalanes», i 15 més 12, o siguin 27,000 pessetes, de la partida 817, que és «Millors i cultura social». Si jo he dit, senyor Gassol, que la resposta de la V. S. era quasi completa, ho he dit perquè, en fer referència a la col·laboració entre la Generalitat i l'Ajuntament en cobrir el dèficit del Liceu, jo tenia entès — i si estic equivocat, prego a la V. S. que em rectifiqui — que l'Ajuntament havia acordat contribuir a aquest dèficit amb una quantitat a fons perdut, però fixa, és a dir, que no podia créixer amb el dèficit eventual de la temporada. Que, en canvi, si el dèficit per qualsevol raó, la V. S. ha explicat molt bé, i ací ho sabem tots, que en qüestió de teatres les sorpreses desagradables i quantioses són molt més freqüents que les agradables.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Em permet una petita interrupció?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Amb molt de gust.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Les pessetes aquestes encara no afirmo que siguin dèficit; no ho afirmo encara.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Però estan disponibles.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Podria ésser que no ho fossin, que fos més petita la quantitat. És el pitjor possible que pogués anar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : No, senyor Conseller de Cultura; el pitjor possible no són 27,000 ni 57,000. Vostè ho ha xifrat en 100,000, i ja m'agradaria saber quin — la paraula potser no és gaire parlamentària —, quin és el «guapo» que pot, amb la seva signatura, garantir que el dèficit d'una temporada d'òpera, amb les mil incidències a què aquesta dona lloc, no passarà de 100,000 pessetes.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Ja sap la V. S. les condicions a què es subjectava aquell «guapo» que deia? Perquè qui us diu que ell no estava lligat, i que en un moment donat podia tallar la temporada?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Aleshores, senyor Conseller de Cultura, heus ací per què, jo que he formulat una pregunta concreta, no he tingut més remei que dir que la resposta deixa una petita esclatxa, i és aquesta, o bé resulta que sumades totes les contribucions a fons perdut, de totes les altres entitats que col·laboren al Liceu, en quedava una, i era la Generalitat la que no contribuïa a fons perdut, sinó que havia de pagar el que hi hagués de dèficit, perquè algú ho hauria de pagar, i el que jo no conec són els termes d'aquest acord. Si aquesta entitat, que és la Generalitat, de les paraules de la V. S. es dedueix, havia posat alguna condició, alguna limitació, aleshores el que nosaltres anàvem a fer no era una temporada de Liceu, sinó un tros de temporada de Liceu que permetessin unes quantes pessetes posades a disposició per la Generalitat, i aleshores les modistes, els taxistes, etc., han corregut l'enorme risc de què la gran satisfacció amb què saberen la temporada del Liceu, hagués de quedar repentinament tallada perquè només unes

quanties de les funcions anunciades haurien pogut tenir lloc.

Però em sembla que així queda clar que l'única entitat que s'ha compromès a donar, no una xifra coneguda, a fons perdut, sinó tot el necessari per a cobrir el dèficit, era la Generalitat de Catalunya, amb l'única garantia de què, si es donava compte de què aquesta pèrdua podia créixer massa, tenia el dret de plegar i tallar la temporada. Vol dir, amb altres paraules, que el veritable empresari de la temporada del Liceu era la Generalitat de Catalunya, i era la Generalitat amb tots els riscos propis d'un empresari, i sols amb el dret a dir : «No m'agrada; el dèficit creix massa. Tanco i plego.» Naturalment, pagant ja, perquè suposo que el prestigi de la Generalitat, en mans de les VV. SS., no hauria permès que els deutes amb artistes, músics, els qui fossin que hi haguessin sense pagar, no es liquidessin.

I anem a la contestació de la V. S. Haurien estat pagades amb càrrec a partides que jo, en aquest moment — perdoni la V. S., potser les notes de la V. S. són completes en aquest punt —, jo no sé exactament el que importen en llur total; no tinc ací el Pressupost de la Generalitat i no sé la partida 814 quant importa, i la 817, tampoc.

El Sr. CONSELLER de Cultura : Les vol saber? La primera, 50,000 pessetes, i la segona, 140,000 pessetes.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA : Gràcies. De manera que, quant a la segona, si tot queda en aquestes 15 més 12 : 27,000 pessetes, en la segona queda encara una quantitat bastant important per millors de cultura social; però les arts i les lletres catalanes queden ja quasi a les capses; vol dir que tots els bons propòsits del Govern de Catalunya d'ajudar a les arts i a les lletres sobre la base d'aquestes consignacions, ja queden absolutament sense possibilitats econòmiques, perquè se les ha menjat el dèficit del Liceu.

I ara anem, senyor Conseller de Cultura, després d'aquestes explicacions en les quals jo recolzo la meua afirmació de què no era completa la resposta, però entre tots amb aquest petit diàleg crec que ha quedat completada, anem ara al segon aspecte. Nosaltres hem dit aquí i jo crec que en aquesta afirmació no podia jo menys de suposar que a part d'un criteri personal, podria representar el criteri de tots els companys; sempre hem d'estar disposats, quan se'ns presenti un Pressupost de Catalunya, que vol dir les possibilitats financeres de Catalunya, que digui que la Generalitat contribuirà a les necessitats materials i espirituals de Catalunya, jo no sé quin criteri tindria la Minoria nostra, però la tendència de tots nosaltres seria estudiar amb molt afecte, fer un sacrifici total superior a aquest petit sacrifici que s'ha fet ara. De manera que això està ben clar, veritat? No hi ha per part nostra cap hostilitat, solament hi ha el desig de què es facin bones finances, perquè aquestes a la llarga són l'única garantia de què el poble pugui fer art, música, política social, i es pugui fer tot.

Però al costat d'això, d'una manera breu, perquè em penso que de les meves modestes paraules,

això és el que menys pot interessar, m'he de referir a l'altra part del seu discurs, que és la contestació a allò que jo no he dit, i és una sèrie d'allusions, correctes totes elles i amables sempre, que el senyor Gassol m'ha fet a actuacions molts anteriors. Senyor Gassol: jo no el molestaré, veritat?, dient-li que aquestes allusions, que a mi no m'han ferit ni molestat, no feien al cas, no tenien absolutament res a veure amb la pregunta que jo havia fet, ni amb la qüestió que havia plantejat. Jo en els temps en què tenia l'honor d'ésser company de la V. S., com a funcionari de l'Ajuntament de Barcelona...

El Sr. CONSELLER de Cultura: Encara ho sou.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: ...jo quan he estat consultat, perquè jo no tenia facultats executives, no era més que un funcionari que havia d'informar, i jo he fet tot el que he pogut, dintre de les possibilitats en Pressupost, per les manifestacions musicals. I també he publicat treballs explicatius d'auxilis molt importants, molt més importants, enormement més grans que aquests dos auxilis petits de què es parla, treballs explicatius dels auxilis que en altres països es dona a l'art en general, a la música i a l'òpera. Però, senyor Gassol; jo li puc dir que de la mateixa manera que coneixem les xifres també coneixem els procediments com aquestes xifres arriben al Pressupost i s'inverteixen. I aquest procediment sempre és el mateix. No per darrera del Parlament; no després, sinó en el moment de confeccionar-se un Pressupost. Aleshores, en aquest moment de confecció del Pressupost, és quan el Ministre corresponent presenta el seu Projecte al Parlament manifestant, dient: Es necessita tant i tant, el que sigui, la quantitat que es cregui necessària per a ajudar aquestes manifestacions de l'art, per a ajudar els espectacles d'òpera. I el Parlament o l'Ajuntament o la Corporació que sigui li dona l'autorització corresponent. Nosaltres no volem més que això.

I ara, anem a la tercera part, a la rapsòdia, a la qual naturalment jo, sense manca de respecte per a la V. S., puc ésser més curt, doncs, prefereixo no tocar tots els punts interessants a què la V. S. s'ha referit. S'ha referit el senyor Gassol a l'aspecte artístic i a l'aspecte social, i s'ha referit als seus plans; i jo dec dir-li amb tota sinceritat que no em sento molt eternit per certes consideracions de caràcter social, encara que creiem que la nostra política social és una política oberta a les consideracions necessàries per a l'ajut al poble. Però quan es parla de quatre-centes famílies que viuen del Liceu, jo em sento més amic de les estadístiques que de les consideracions de caràcter social i dubto una mica de què sigui cert que del Liceu visquin quatre-centes famílies.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No en dubti d'això.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Ja ho crec que en dubto; sí que en dubto. No crec que en visquin quatre-centes famílies del Liceu, a no ésser que el senyor Gassol compti el fet de què hi hagi molts taxistes que facin una o dues carreres al Liceu. Però acceptem — jo vull acceptar per un

minut — que viuen del Liceu aquestes quatre-centes famílies. Nosaltres hem fet un esforç que no és definitiu, perquè encara no sabem si aquesta xifra és definitiva o si pot ésser més petita.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Més petita, més petita.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Molt bé; però quan nosaltres ens plantejem una qüestió d'aquesta naturalesa ens hem de preguntar si aquests sacrificis es fan tan sols per a una temporada i també ens hem de preguntar quin és el rastre que han deixat. ¿És que han deixat ja les coses preparades en forma perquè en una pròxima temporada es continuï treballant i proporcionant treball i pa a aquestes famílies i es continuï facilitant el desenvolupament material i artístic del nostre poble? ¿Hi haurà temporada de primavera?

El Sr. CONSELLER de Cultura: No li puc dir.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Perfectament. Estem a 22 de març i encara no ens pot dir el senyor Gassol si hi haurà temporada de primavera al Liceu i en aquestes condicions sentim la temença de què, cas d'haver-ni, no sigui de primera categoria. I si no em pot contestar si hi haurà temporada de primavera ja no li puc preguntar si hi haurà temporada d'hivern. Però de les paraules del senyor Gassol es desprèn que si hi ha d'haver temporada d'hivern, això ha de dependre de les negociacions completament noves que es portin a cap.

De totes maneres el senyor Gassol ens ha dit una cosa que ens ha tranquil·litzat i és que s'elabora un pla que representi una transformació del Liceu, i que aquest pla vindrà al Parlament. Nosaltres, senyor Gassol, i aquesta era la vertadera finalitat de la pregunta, no volem més — la V. S. ens ho ha recordat diverses vegades que som l'oposició —, no volem més que, repeteixo, fer una oposició sincera, una oposició constructiva, no una oposició de destrucció. Nosaltres volem fer oposició creadora, i, en aquest sentit, esperem les vostres propostes, i tingueu l'absoluta seguretat de què serem els primers en col·laborar, perquè, una vegada entrats els «Segadors» al Liceu, no hagin de sortir amb vergonya, sinó que continuïn a satisfacció de tots.

Els senyors DIPUTATS de la Minoria de Lliga Catalana: Molt bé, molt bé!

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Cultura.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Diré simplement breus paraules per a contestar al que crec que no puc deixar sense contestar.

El senyor Vidal i Guardiola ha semblat que dubtava i jo no sé per quina raó, car no crec que tingui el poder d'endevinar el que passa allà on ell es troba, i espero que confiarà en la nostra paraula. El senyor Vidal i Guardiola sembla dubtar del compromís contret pel que representa l'Ajuntament en aquest Comitè...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo tinc notícies de què és una subvenció fixa amb fons perdut.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No parlem de la subvenció. En aquest Comitè tinc l'honor

de compartir les tasques amb un senyor, amic molt estimat que representa l'Ajuntament de Barcelona, fins al punt que inclús tots els companys del nostre Partit, que també en són, li donen tota la confiança. És aquest el senyor Pellicena. I jo li dic al senyor Vidal i Guardiola que el compromís va ésser contret per ell i per mi. I espero jo de les VV. SS. que ja començaran a deixar-lo tranquil, al senyor Pellicena, perquè veig que, indirectament, totes les coses en les quals intervé d'una manera que demostra tenir més sentit comú que els que després, indirectament, l'ataquen...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No, no.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Consti el meu més fervent elogi al senyor Pellicena...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo m'adhereixo als elogis, i ja li contestaré.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No ho dubto. El senyor Pellicena i jo, ell representant de l'Ajuntament i jo de la Generalitat, ens fem responsables d'aquesta temporada...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Em permet una explicació?

El Sr. CONSELLER de Cultura: Sí, digui.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: La representació de la V. S. en aquest Comitè i la del senyor Pellicena tenen, no per les persones, sinó per la situació jurídica de les corporacions que representen, una diferència essencial. V. S. és el Conseller de Cultura, V. S. forma part del Govern de Catalunya i aquest Govern de Catalunya té la facultat d'aplicar el Pressupost. I el senyor Pellicena és el Regidor d'una corporació que obra per acord del ple. El senyor Pellicena no és del Consell Executiu, o Comissió permanent o el que es vulgui en l'Ajuntament, per la senzilla raó de què actualment l'Ajuntament no funciona d'aquesta manera. I així, com la V. S. pot donar la paraula a un Comitè i la vostra paraula és executiva, les paraules del senyor Pellicena o de qualsevol de nosaltres, aquestes paraules no comprometen, si no estan d'acord amb el ple i les ratifica.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No vull contestar a les manifestacions del senyor Vidal i Guardiola per no donar l'espectacle que representaria el fet que nosaltres haguéssim de defensar el senyor Pellicena.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però si no l'hem atacat!

El Sr. CONSELLER de Cultura: Volem contestar també una altra pregunta que ens ha semblat quelcom insinuant, o sigui quan el senyor Vidal i Guardiola parlava de què aquestes coses no devien fer-se d'espatlles al Parlament. Jo li diré al senyor Vidal i Guardiola que si la qüestió no la varem presentar al Parlament va ésser perquè el Parlament no existia, en formar-se el Comitè pro Liceu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Sí.

El Sr. FONTBERNAT: No.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Quan es va parlar del compromís de fer la temporada de Liceu no existia el Parlament. Es féu en el Pressupost passat i el que ha esdevingut no se sabia perquè es creia que hi hauria una temporada normal i que s'hauria, per tant, d'acordar la subvenció ordinària. Queda,

doncs, explicat el per què no va venir al Parlament.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: En el successiu quedem doncs en què es farà bé.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Ja s'ha fet bé ara, i en el successiu es farà tan bé i en el possible millor.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Si s'hagués fet bé no s'excusaria la V. S.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No m'excuso, senyor Vidal i Guardiola. El que no m'ha agradat ha estat la broma que ha fet la V. S. amb els que viuen del Liceu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No és això, el que jo he discutit ha estat la xifra.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No m'explico la broma que la V. S. ha fet, perquè nosaltres sentim més aquesta part social que us escapa sempre a vosaltres. I acabaré contestant la seva pregunta de si hi hauria temporada de primavera, dient-li que no ho sabem, però dient-li també que no té cap raó per creure que en el cas d'haver-n'hi ha d'ésser dolenta.

La V. S. sembla fer gala de grans facultats per a endevinar el que passarà, ignorant com ignora els contactes que poden haver-hi, essent per tant aventurat fer l'afirmació que ha fet. I també diré que la intervenció de la V. S. no ens empeny pas a fer aquesta temporada de primavera i de segur que els que a Barcelona desitjarien aquesta temporada quan s'hagin assabentat de la vostra intervenció veuran que perden més facilitats, perquè es realitzi, però també sabran a què atendre's respecte de la col·laboració de les VV. SS. en coses d'alta espiritualitat com les del Liceu.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Senyor President, menys d'un minut. Lamento i crec que tots els que m'han escoltat aquí, i els demés se n'assabentaràn per referència, no poden haver deduït d'una sola de les meves paraules el contrari del que m'he apressurat a dir al principi de la meua intervenció o sigui que nosaltres volem que el del Liceu floreixi i vagi endavant i això també ho han sentit els meus companys, que estan disposats a estudiar totes les proposicions que es facin, però el que no som partidaris és que es facin les coses per darrera o sigui que no estem disposats a consentir un avenç d'actuació administrativa i que després se sotmetin les coses al Parlament.

El Sr. CONSELLER de Cultura: El Parlament no existia.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No existia, però ara existeix.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Ara existeix i per això en tractem aquí.

El Sr. PRESIDENT: Resta acabat aquest prec. Els senyors Diputats comprendran que la Presidència queda moralment autoritzada per a emprar d'aquí endavant un règim de rigor en el període de prec i preguntes. He volgut carregar-me de raó. Resten suprimit els prec i preguntes destinats al dia d'avui, i potser també el dia de demà n'hi haurà o no n'hi haurà, ja que no pot quedar detinguda la vida legislativa del Parlament de Catalunya.

El Sr. SIMÓ: I el dret dels altres a fer prec, ¿per què els acapara el senyor Vidal?

Discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei autoritzant l'emissió de 30,000 Obligacions de Tresoreria de la Generalitat

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Senyors Diputats: En fer la que podríem dir-ne presentació del Projecte de Llei pel qual s'autoritza l'emissió de 30,000 Obligacions de Tresoreria de la Generalitat, jo procuraré, en part atenent els desitjos de la Presidència, de fer els possibles per abreujar les discussions i perquè l'obra legislativa del Parlament sigui el més activa possible i que les intervencions meves resultin curtes. De totes maneres, com que l'assumpte del qual es tracta té una importància evident, com que jo voldria donar al Parlament tota mena d'explicacions sobre el particular, jo em veig obligat encara que procuri fer-ho amb la màxima contenció, a donar unes explicacions aclaratòries sobre aquest Projecte de Llei que presentem.

En la Llei de Pressupostos votada pel Parlament hi ha — tots vosaltres ho sabeu — una autorització per la qual es permet al Consell Executiu de la Generalitat posar en circulació les Obligacions de l'emprèstid nomenat del «Montseny i Beneficència», que siguin necessàries per tal d'atendre les despeses de caràcter extraordinari del Pressupost. I en la mateixa autorització s'afegeix que en el cas que es vegés que la situació del mercat feia aconsellable una altra forma d'operació de crèdit, quedava així mateix facultat el Consell per a poder concertar aquesta operació de crèdit a l'objecte de fer efectiva la mateixa i tenir per aquest procediment els cabals extraordinaris pel normal desenrotllament del seu Pressupost.

Vaig dir aquí el dia que es llegí el Projecte de Llei que jo, malgrat aquesta autorització, per fidelitat al que jo havia dit quan es discutia el Pressupost i per íntim convenciment meu, no havia volgut servir-me d'aquesta autorització, i que creient que l'assumpte tenia una importància gran pel Parlament, havia portat el Projecte de Llei a la seva deliberació i aprovació. Vinc, doncs, avui en compliment d'aquesta promesa meua, d'aquest convenciment meu, a demanar l'aprovació del Projecte de Llei, i al mateix temps a donar totes les explicacions preliminars per deixar veure la intenció que ens ha mogut a presentar el Projecte.

Quan nosaltres vàrem presentar el Pressupost, vàrem dir que volíem sobretot que en les qüestions de finances de la Generalitat traspués una claredat completa i que fos una cosa explicada d'una manera senzilla, perquè creiem que quan aquestes coses s'expliquen al nostre poble amb aquesta claredat, és en la forma que atorga millor el seu crèdit i se'l porta al convenciment del que ha de fer-se. Però, a més, nosaltres dèiem que el Pressupost tenia una altra característica i aquesta era la de la prudència. Doncs bé, aquesta mateixa característica podem dir que presideix avui l'emissió d'aquestes Obligacions del Tresor, aquesta operació que venim a presentar al Parlament; i tenim un peculiar interès en demostrar-ho així per a fer veure que en tot el desenrotllament de l'obra econòmica, de l'obra financera de la Generalitat, sense abandonar les ambicions que tinguem envers una Catalunya financerament més forta, han de donar-se els pas-

sos d'una manera mesurada i sense impremeditacions que podrien falsejar els nostres propòsits de fer unes finances de la Generalitat fortes. Aquesta característica, que podríem dir-ne de prudència de les nostres finances, ve també remarcada, no solament en el Pressupost en si, sinó en el que podríem dir-ne l'administració del mateix Pressupost, i nosaltres trobem avui dia en què malgrat el temps de vigència del Pressupost, com que hi havia aquelles operacions de crèdit encara pendents i les possibilitats no exhaurides, gràcies a aquesta operació hem continuat la vida financera de la Generalitat fins aquest instant. Això indica, doncs, que la prudència que presidí la confecció del Pressupost és la mateixa prudència que ha presidit l'administració d'aquest mateix Pressupost; però, malgrat aquesta prudència, malgrat aquesta característica, és evident que hi ha atencions ineludibles, que hi ha atencions de caràcter imprescindible en el desenrotllament del mateix Pressupost, que obliguen a disposar d'unes determinades disponibilitats, que obliguen, perquè no s'interrompi la marxa del nostre organisme, a donar aquestes característiques assenyades de què abans parlava, però les possibilitats de tenir els cabals que siguin necessaris per a aquestes atencions ineludibles consignades ja en les partides dels Pressupostos ja aprovats.

Així, nosaltres hem de veure, per atendre aquestes necessitats ineludibles, quines són les solucions que se'ns poden presentar, quines són, podríem dir-ho així, les normes en les quals nosaltres podem apel·lar al crèdit i escatir quina d'aquestes normes, quina d'aquestes maneres hem d'emprendre per a les operacions financeres per a poder satisfer les nostres necessitat i que considerem més avantatjós per a la Generalitat. Aquestes solucions possibles, des del meu punt de vista, són tres: una, la continuació del camí o del que s'havia fet fins ara, a base de préstecs, pignorant títols o a base de garantia hipotecària; una altra, la de crèdit a llarg termini; la tercera, la de crèdit a curt termini. Analitzarem, ja que hi havien aquestes tres possibilitats, quina creiem que és la més avantatjosa en el moment present. Durant tot el seu inici, durant tot el primer període de la seva vida com a Corporació, la Generalitat ha viscut financerament en la primera de les solucions de què abans parlava: la del préstec amb pignoració de títols o amb garantia hipotecària. Jo ja vaig dir aquí l'altra vegada que es va parlar d'aquests assumptes, i continuo dient-ho en aquests moments, que estic convençut que gràcies a aquest sistema, que va permetre a la Generalitat en moments de depressió tenir possibilitats financeres amb un preu del diner relativament barat, van prestar a la Generalitat un gran servei els organismes que així ho feren, que mereixen el nostre reconeixement, ja que no sóc jo qui menys ha de fer-ho present, i crec que en aquell instant, en aquell moment i fins al límit i mesura que aquest procediment s'ha emprat, ha estat en tota aquesta fase iniciada de la Generalitat el procediment més avantatjós i, per tant, no ha d'haver-hi cap remordiment, sinó al contrari, una veritable satisfacció d'haver seguit aquest sistema fins avui. Però aquest sistema, del qual jo no he pas de renegar, sinó que he de lloar-lo, és evident que aquest sistema si s'exagera, si se n'abusa,

sí per una comoditat de no haver de variar el sistema s'hi persevera, arriba un instant que la càrrega que això representa constitueix una vertadera desavantatge, tant pels organismes que han de concedir el crèdit com per les mateixes corporacions que reben aquest crèdit. Representa una desavantatge pels organismes que l'han de concedir, perquè és una forma, podríem dir-ho així, que es va multiplicant i es va engroixint de tenir capitals immobilitzats que dintre d'una mesura i límits modestíssims, com ha estat fins ara, no constitueix un trenc o un perill, però la reiteració i continuïtat podria ésser-ho, i per això tot organisme com el nostre, que tingui un sentit de responsabilitat, ha de procurar, no per excitacions dels altres, sinó per ell mateix, de tenir aquella delicadesa de no insistir en la demanda, precisament perquè no insistint en la demanda no es posaria a aquells organismes en situació de contestar amb un refús o bé contestar amb una aprovació, però que nosaltres tinguéssim la sensació que aquesta aprovació es faria o havia d'ésser a base de constituir un perill per a ells mateixos. Nosaltres, conscients d'aquesta responsabilitat, creient que el fet fins aquí en aquest sentit era cosa ben feta i que havia servit fins al moment en què la Generalitat havia començat la seva fase inicial, per a resoldre el seu problema financer, no hem volgut insistir en aquest procediment, perquè, a més d'aquests inconvenients que té el que dona i els inconvenients que té el que rep, i encara que nosaltres tinguéssim la possibilitat de poder continuar aquests procediments, ja encara hi ha una sèrie d'obligacions de l'emprèstit de Montseny i Beneficència que eren possibles d'ésser pignorades, i encara que per l'emissió a base de garantia hipotecària la Generalitat no està exhaurida; encara tinguéssim la possibilitat de continuar amb aquests procediments, dic, cregut que no hi hauríem de continuar, perquè no volem que l'Hisenda de la Generalitat es faci a base d'operacions d'aquest sistema que podria portar una cosa confusional, perquè ja he dit que nosaltres tenim el nostre propòsit d'obrar amb la màxima claredat possible i tractar aquests assumptes amb la major franquesa.

En oposició a aquest sistema — podem dir que constitueix el pol completament oposat —, hi ha el sistema del crèdit a llarg termini. Una emissió d'emprèstit de característiques normals, si nosaltres ens trobéssim amb la Generalitat ja constituïda, si nosaltres ens trobéssim en què la situació del mercat afavorís l'emissió de títols, aleshores és indubtable que ens hauríem inclinat a aquesta forma normal del crèdit, i nosaltres, en lloc de presentar aquí una operació a curt termini, aleshores hauríem vingut a demanar l'aprovació del Parlament per l'emissió d'un emprèstit a termini llarg. Però ja he dit abans que ens trobem davant d'unes circumstàncies que ens són desfavorables per a acudir a aquest procediment. Una d'elles, la situació del mercat. Nosaltres no trobem avui, com no troba tampoc Espanya ni la major part dels països del món, el mercat del diner en condicions que es pugui obtenir aquest diner en una forma favorable, en unes condicions avantatjoses, i, per tant, no teníem d'haver de recórrer a aquest sistema que representava fer una emissió en condicions indubtablement desfa-

vorabilíssimes per les Finances de la Generalitat; però, a més d'això, d'aquesta situació del mercat, ens trobem amb l'altra característica de la qual he parlat abans, ens trobem amb una Corporació que tindrà unes finances encara més sòlides quan tingui tot el desenrotllament la seva Hisenda, però que encara avui aquesta Hisenda no està absolutament desenvolupada. De manera que nosaltres no podem operar, per dir-ho així, en una forma consolidada, en una forma que ja representi l'estabilitat de la Hisenda futura, i nosaltres creiem que aquest moment, en el qual encara no té la Generalitat el desenvolupament que ha de tenir, no és el més indicat perquè nosaltres, majorment estant agreujat per la situació del mercat a què alludia abans, emprenguéssim aquestes operacions a llarg termini. Si no ens resulta avantatjós el sistema de préstecs i tampoc resulta favorable el sistema de crèdit a llarg termini, aleshores se'n ofereix com una solució intermitja, en aquest cas indubtablement millor, el sistema que nosaltres hem escollit, que nosaltres hem emprat, de crèdit a curt termini, de crèdit d'Obligacions de Tresoreria reemborsables o amortitzables en un termini de tres anys. Si en alguna cosa està justificat el poder utilitzar, o millor dit, l'ésser aconsellable la utilització d'aquest sistema, és, precisament, en el cas de la Generalitat per allò que jo acabo de dir. Nosaltres ens trobem, des del punt de vista de les finances, com també des del punt de vista polític, però més en aquest, en una situació provisional i transitòria; ens trobem que, en tot l'any pròxim, han d'anar-se incorporant, junt amb el traspàs de serveis, tots els recursos d'Hisenda traspassats a la Generalitat. Ens trobem que la Hisenda de la Generalitat tindrà aleshores més importància que no té ara; tindrem que podrem donar una ordenació a aquests impostos, al conjunt de la Hisenda de la Generalitat, i ens permetrà presentar aquesta Hisenda amb un grau d'ordenació, amb un grau de sanejament i de fortalesa que nosaltres no tenim avui. Una xifra de tres anys, amb l'explicació d'aquest termini, podria ésser, en un altre cas, una xifra arbitrària o una xifra poc justificada; en el nostre cas, en canvi, creiem que és una xifra indicadíssima. Dintre tres anys, no sols haurem posat en marxa tot el mecanisme de la Generalitat, que haurà estat de tants i tants serveis, sinó — i això té més interès — que haurem pogut posar ja en marxa el perfeccionament d'aquest mecanisme, haurem pogut veure tots els recursos i allò que cada un dels recursos de per si doni, i, en tres anys, haurem pogut fer el balanç definitiu dels ingressos i de les despeses de la Generalitat que ens permetrà endegar, que ens permetrà enfocar la nostra Hisenda en unes condicions de permanència i en unes condicions d'estabilitat, cosa que avui dia no es pot fer. De manera que nosaltres, en aquest moment, en vista del desenvolupament que ha de tenir la Hisenda de la Generalitat, en vista de la seva ordenació, nosaltres hem escollit aquest sistema de crèdit a curt termini, creient que era el més pràctic, el més favorable i el més avantatjós per a la nostra Corporació en aquests moments.

Hem de dir, una vegada escollit aquest procediment, que hem estudiat d'una manera detingu-

da, d'una manera meditada totes les característiques de l'emissió, i aquesta emissió, si en alguna casa es caracteritza, és precisament potser per no donar lloc a cap d'aquelles coses que poden semblar coses estranyes, que poden semblar coses apartades, sinó, per dir-ho així, la seva normalitat. Jo, si alguna cosa hagués de dir sobre el que representa aquesta emissió, diria que és una emissió extraordinàriament normal. Ara bé, jo tinc interès en remarcar que aquesta normalitat de l'emissió que no és una normalitat que vingui d'una manera improvisada, sinó que ve precisament de l'estudi, de la meditació; a l'haver d'anar a cercar aquestes coses que havien d'influir en l'emissió, hem trobat, per eliminació de totes aquelles coses que no fossin dintre la línia normal, un sistema normal d'emissió que fes més fàcil l'emissió i més fàcil la col·locació. Tenim la seguretat que aquesta prudència que caracteritza l'emissió, en la mateixa xifra i amb totes les característiques, aquesta normalitat ha d'ésser un gran avantatge per l'èxit de l'emissió de les Obligacions de Tresoreria, i en tenim aquest convenciment perquè tenim una confiança extraordinària en el crèdit de la nostra Hisenda. Nosaltres creiem que aquesta operació, i permeteu-me dir aquestes paraules, de tan modesta com és, està completament assegurada amb el crèdit que té la Generalitat, crèdit moral i material. Crèdit material que li assegura tot el seu Pressupost actual i el desenvolupament posterior que ha de tenir el seu Pressupost, i la xifra reduïda del seu deute, que no arriba a la xifra de 140 milions, de manera que està financerament en condicions sanes. I crèdit moral, per damunt d'aquest crèdit material, per l'autoritat moral que li dona l'ésser l'organisme superior de tot Catalunya, la representació autèntica del que és Catalunya política i la fidelitat austera amb què ha complert ella i les seves antecessores, les Diputacions i la Mancomunitat, els compromisos contractats en relació al crèdit sense vacilacions de cap mena. De manera que aquesta autoritat moral i material ve afirmada per l'exemple de tota una llarga tradició que nosaltres hem procurat complir i que tenim la seguretat que la Generalitat continuarà en tot el desenrotllament de la seva vida financera.

Hauria volgut amb aquestes paraules — i he dit que serien curtes, que desitjava fer-les curtes — explicar clarament el per què es feia aquesta emissió i les característiques d'aquesta emissió. Crec que no puc ocupar més l'atenció de la Cambra sobre aquest particular, perquè tinc el convenciment que he explicat tot el que era necessari explicar. De totes maneres, em poso a disposició de la Cambra per a donar totes aquelles explicacions de caràcter complementari que creguin, que pugui aclarir algun punt determinat d'aquest problema. I dic, per acabar, que estic vertaderament satisfet d'haver portat aquest assumpte a la deliberació i aprovació del Parlament, i ho estic perquè no vinc purament a demanar que voti, sinó que vinc a relligar l'obra de Govern en aquestes qüestions financeres i la col·laboració del Parlament. Nosaltres, poc a poc, pas a pas, però amb fermesa, anem constituint la Hisenda de la Generalitat: un dia

és el Pressupost, l'altre dia l'emissió d'aquest emprèst; ben pròximament, possiblement a finals d'aquesta setmana o a començaments de l'altra, serà amb els acords primers que fixen les normes pel traspàs progressiu de la contribució territorial amb correspondència als serveis que siguin traspassats. D'aquesta manera, pas darrera pas, i afirmant cada vegada tots ells amb més seguretat, nosaltres anem construint amb aquesta característica tan catalana la Hisenda de la Generalitat. Jo voldria que aquesta obra no fos solament l'obra del Govern, sinó que fos l'obra de tot el Parlament. (*Molt bé i aplaudiments en els bancs de la Majoria.*)

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Senyors Diputats. És una posició quelcom difícil, és una situació quelcom desairada, la de les Minories o Partits d'oposició quan han de referir-se a problemes relacionats amb el crèdit públic, a problemes que tenen referència amb la solvència de les corporacions públiques, perquè amb molta freqüència hem sentit ja en aquesta legislatura que la nostra oposició a determinats projectes ministerials ens és contestada freqüentment dient que pronunciem paraules imprudents o que adoptem una posició derrotista. Sortosament, les circumstàncies en què es planteja l'actual emprèst ens permeten examinar-lo, fer-hi algunes consideracions, sense cap mena de por que ens puguin dirigir aquest blasme. Perquè el crèdit de la Generalitat és un crèdit que es conserva intacte, perquè la gent no oblidia l'austeritat administrativa dels organismes que han estat els seus antecessors, ja es tracti de la Diputació «provincial» de Barcelona, ja es tracti de l'antiga Mancomunitat. Després, també la posició és sòlida perquè la importància del deute «provincial», avui dia traspasat a la Generalitat, no ha assolit proporcions extraordinàries, proporcions que fessin témer pel seu futur desenrotllament i per la solvència d'aquesta Corporació; i per últim, perquè l'emprèst que es vol emetre, que es vol autoritzar en virtut d'aquesta Llei que anirem a votar després, és un emprèst que es presenta al públic en unes bones condicions extraordinàries, és un emprèst que es presenta fent-lo ben atractiu per l'estalvi, àdhuc tenint en consideració les difícils circumstàncies en les quals l'estalvi es desenvolupa avui. No cal sinó comparar el rendiment que donen altres emprèstos de les Diputacions «provincials», de la Generalitat ara, i el rendiment d'Obligacions industrials d'empreses ben solvents per veure que les circumstàncies d'interès i de termini d'amortització en què s'oferiran les Obligacions de l'emprèst en projecte representen una inversió vertaderament atractiva pels capitalistes en les circumstàncies actuals. Nosaltres no hem presentat a aquest dictamen cap vot particular. Nosaltres ens sumem en essència — prescindint de detalls que després ja tractarem, en discutir l'articulat —, ens adherim a les idees fonamentals d'aquest Projecte de Llei, i en no presentar a aquest un vot particular volem demostrar-vos la nostra col·laboració en tots aquells problemes que el nostre patriotisme, el de tots, ha de posar

per damunt dels interessos dels Partits. Nosaltres hauríem volgut, és clar, que una apellació al crèdit públic no hagués vingut tan aviat en la vida de la Generalitat i sobretot que no hi hagués vingut per un nombre de milions tan considerable respecte a la importància del Pressupost que regeix enguany. Recordareu que quan vàrem discutir els Pressupostos de la Generalitat, vàrem apellar diverses vegades i vàrem cridar-vos l'atenció sobre la necessitat d'adoptar un criteri d'economia, la necessitat d'adoptar un criteri d'austeritat. Vàrem fer observacions respecte a la quantitat de les dietes dels Diputats, vàrem fer-vos observacions sobre el nombre, al nostre entendre exagerat, dels Departaments ministerials i sobre les despeses que creiem exagerades de representació d'homes representatius de la Generalitat, i vosaltres no vàreu fer cas d'aquestes nostres observacions. No he de repetir-les. Ara ens trobem davant d'un fet. Davant d'aquest fet, i davant del Projecte que acaba de llegir-se i que acaba de presentar en el seu discurs el senyor Conseller de Finances. No hem de dirigir blasmes sobre els principis fonamentals d'aquest Projecte; ans bé, us hem de dirigir lloances perquè veiem que en les línies generals d'aquest Projecte, en les disposicions contingudes en aquest Projecte, més aviat heu rectificat posicions i orientacions que havíeu pres en el moment del Pressupost. Només cal recordar l'article 5.º de la Llei de Pressupostos en la qual s'autoritza al Consell Executiu, a proposta del Conseller de Finances, per a posar en circulació un determinat nombre de Títols d'un emprèstit, ja emès, podríem dir, o d'acudir a operacions de crèdit semblants a d'altres que ja heu realitzat, i vosaltres, amb el Projecte que tenim avui damunt de la taula per discutir, vosaltres heu comprès que les circumstàncies actuals del mercat no eren les més favorables perquè poguéssim tenir èxit un emprèstit fonamentat en l'emissió d'Obligacions a llarg termini.

Vosaltres heu comprès que, indubtablement, havia de fer molt mal efecte que el primer emprèstit de la Catalunya alliberada fos un emprèstit que havia estat projectat pels homes de la Dictadura. Vosaltres heu tingut en compte que s'havia de prescindir, que no s'havia d'acudir una vegada més, a determinades operacions de crèdit, que en definitiva, el mateix senyor Conseller de Finances ja ens ho ha fet remarcar, posaven en perill institucions d'estalvi popular, perquè determinaven en elles unes amortitzacions que anirien creixent a mesura que anessin acudint a operacions semblants, operacions que solament eren possibles per la debilitat d'alguns homes directius d'aquestes institucions, molt sotmesos, molt propicis a sotmetre's a les suggeriments de tota classe de governants, dels de la Dictadura ahir, o dels del Govern de l'Esquerra Republicana avui.

Indubtablement, l'emprèstit que vosaltres projecteu obeeix a dues necessitats completament diferents. Per un cantó és precís que la Generalitat tingui assegurada una Tresoreria. En tot Pressupost, per ben ordenat que sigui, per ben ideat i estudiat que sigui, es produeixen en determinats moments diferències entre les quantitats ingressades del Pressupost d'ingressos, i les despeses ja realitzades, es produeix quasi sempre un decalatge entre les des-

peses i els ingressos, i és precís tenir un procediment, tenir mitjans per a poder satisfer aquestes necessitats momentànies de la Tresoreria dels organismes públics. Per altre cantó, en el Pressupost que regeix avui dia existia una diferència entre els ingressos que podríem anomenar ordinaris i les despeses totals d'aquest Pressupost, que es xifra en unes 12.400.000 pessetes i, per tant, era precís acudir a l'emprèstit per a poder obtenir, per a poder tapar aquesta llacuna, aquesta deficiència que existia ja inicialment entre el Pressupost d'ingressos i el Pressupost de despeses. Però aquests dos problemes que teníeu vosaltres que resoldre, aquests dos problemes que són en essència diferents, que tindrien que ésser resolts per dos procediments d'emprèstit completament diferents, vosaltres els resoleu per un mateix procediment. Si el primer es podria resoldre, s'hauria de resoldre — es resol a tot arreu — mitjançant l'emissió de bons de Tresoreria o d'Obligacions a curt termini, l'altre problema, sobretot quan s'està segur que al cap de tres anys no es podran saldar per complet, no es podran fer les amortitzacions de les Obligacions que s'emeten, sinó que caldrà substituir-les per una altra operació en les mateixes condicions o en unes condicions completament diferents, vosaltres en lloc de distingir aquestes dues modalitats del crèdit i de tractar cada una amb mitjans apropiats, vosaltres resoleu el problema d'una mateixa manera i aneu a emetre Obligacions a curt termini, tant per atendre les necessitats momentànies de la Tresoreria com per a cobrir aquest dèficit dels Pressupostos d'enguany. Però tampoc d'això us he de fer un blasme, perquè les circumstàncies manen i ens trobem en unes circumstàncies del mercat en què es faria difícil avui el que fossin absorbides unes Obligacions a llarg termini. Jo no us he de culpar a vosaltres d'haver provocat per tota la vostra obra la situació difícil que té el mercat del diner, el mercat de valors actualment; el que sí he de dir — no podria callar-m'ho — és que potser en part, amb la vostra obra i principalment amb l'obra dels aliats de Madrid, heu contribuït a agreujar les circumstàncies difícils que travessa el mercat de valors, i les heu contribuït a agreujar moltes vegades no amb actes, perquè les collectivitats, és clar, han de fer actes que responguin als seus programes i a les seves propagandes anteriors, sinó amb, el que és més greu, heu contribuït o han contribuït a agreujar-la, senzillament, amb paraules imprudents que no han anat seguides de cap acte, paraules imprudents que han vingut a fer disminuir la confiança d'aquells elements rentistes, d'aquells elements capitalistes que podrien ara més bé solucionar o coadjuvar a la resolució d'aquest problema financer.

Respecte al primer aspecte de l'emissió, és a dir, a l'obtenció de mitjans amb què cobrir els dèficits momentanis de Tresoreria, jo he d'assegurar-vos que en tot Pressupost ben ordenat i ben estudiat, aquests dèficits han d'ésser dèficits momentanis, aquests dèficits han d'ésser dèficits que tots els anys, almenys una vegada, quedin completament coberts pels ingressos naturals del Pressupost. Jo no he de posar cap obstacle, no he de trobar res a dir, en la forma com resoleu aquest problema. L'únic que sí he de fer és suggerir a la consideració del Conseller de Finances que potser convindria estudiar per anys a venir un procediment — al meu entendre perfecte, i que aquí

a Catalunya convindria per a resoldre un altre problema que tenim plantejat —, que és el procediment d'atendre a aquest dèficit momentani de Tresoreria mitjançant l'emissió d'unes lletres del Tresor, en forma anàloga a com es fa pel Tresor anglès; lletres que tenen un venciment curt, lletres que, per tant, poden aprofitar tota la mobilitat dels tipus d'interès del mercat i obtenir aquest diner a preu molt barat moltes vegades, precisament pel seu curt termini, però procediment, a més, que permet no tenir contret un emprèstit més que momentàniament, pel moment en què veritablement es necessita, estalviant-se així el pagament d'interessos en moltes ocasions en què els organismes administratius posseeixen un sobrant d'encaix.

Però he dit que jo suggeria això, no solament perquè ho crec un procediment molt interessant per a les corporacions públiques, sinó perquè vindria a resoldre un problema que tenim plantejat aquí a Catalunya, com és el que aquí a Catalunya, o aquí a Barcelona principalment, no existeix un mercat del diner a curt termini, com existeix en molts altres mercats de l'estranger, i ens trobem que moltes vegades hi ha multitud de Bancs que tenen grossos comptes corrents, grossos saldos en el compte corrent en el Banc d'Espanya, completament improductius, mentre que contemporàniament, en el mateix moment, hi ha altres Bancs que estan pagant grossos interessos per haver disposat del compte de crèdit que gairebé tots els Bancs tenen obert en el Banc d'Emissió. L'existència d'aquestes lletres a curt termini seria un procediment mitjançant el qual les quantitats sobreres de diner en el mercat podrien trobar una col·locació en benefici de la Generalitat, que obtendria un interès molt econòmic i en benefici també, no solament dels Bancs que donarien col·locació a aquest capital, sinó de tot el mercat monetari català, que milloraria mitjançant una institució o un procediment semblant al que jo propugno.

L'altra missió, l'altre objecte que té l'emissió de l'emprèstit actual, és trobar aquests 12.416,000 pessetes que són necessàries per a cobrir la diferència que existeix ja inicialment entre el Pressupost d'ingressos i el Pressupost de despeses. Jo no he de repetir aquí el que ja vàrem dir quan discutírem aquest Pressupost, de què si bé aquests 12.416,000 pessetes de dèficit estan destinades, figuren en el Pressupost per atencions de caràcter extraordinari. Nosaltres tenim els nostres dubtes de què totes aquestes atencions siguin de caràcter extraordinari i de què no s'aniran repetint en els anys posteriors; però, admetent ja el que siguin atencions de caràcter extraordinari, diré que allò lògic, com era natural, com ha confessat ja l'honorable senyor Conseller de Finances, era atendre aquestes necessitats mitjançant l'emissió de deute a llarg termini, mitjançant l'emissió d'unes Obligacions a un termini molt més llarg que els tres anys que es fixen en el Projecte que tenim ara damunt de la taula. Això ha estat difícil; les circumstàncies actuals no ho permeten, ens en fem perfecte càrrec, i ha estat precis anar a l'emissió de bons, però dels bons, la tècnica financera ens ho diu, de bons de Tresoreria a curt termini, n'hi ha de dues classes: hi han bons de caràcter ordinari, la vida dels quals veritablement acaba en aquest curt termini que ja s'ha

fixat en emetre'ls, i hi ha també una altra classe de bons, una altra emissió de bons, que s'anomena «preparatòria». Es fa aquesta emissió de bons preparatòria quan per circumstàncies especials del mercat no és possible llançar una emissió a més curt termini. Amb l'emissió d'aquests bons preparatoris, el que es cerca és passar unes circumstàncies dolentes, passar una situació embarciosa, i poder arribar a un termini més llunyà en el qual les circumstàncies del mercat hagin millorat i sigui possible aleshores fer aquesta emissió d'Obligacions a llarg termini. Amb aquesta emissió de bons a curt termini, vosaltres especuleu sobre el pervindre. Indubtablement, en venir els tres anys, no és cap imprudència d'afirmar-ho, no es podran reemborsar aquests bons i deixar extingit el deute que ara es va a contraure. Serà precis aleshores una de les dues coses: o bé prorrogar aquesta operació mitjançant una altra operació semblant, o bé anar a l'emissió d'unes Obligacions a llarg termini. Vosaltres podeu fer perquè aquesta segona solució sigui la que es pugui emprar d'aquí a tres anys, i des d'aquests bancs desitgem que d'aquí a tres anys les circumstàncies del mercat hagin variat el suficient perquè es pugui anar, no a l'altra operació a curt termini, sinó a emetre unes Obligacions a llarg termini que demostrï la solvència i la bona situació de la nostra Generalitat. De vosaltres dependrà molt el que així sigui, perquè, encara que sigui una frase molt coneguda, és precis repetir aquí les paraules d'aquell financer francès, aquell home que diverses vegades ocupà la cartera de Finances de França per a arranjar allò que els altres havien desarranjat, de què «se'ls doni una bona política, i tindreu unes bones finances». De la política que seguim nosaltres, dependran les facilitats que el dia de demà trobareu en l'organització o en el finançament de totes les obres públiques, amb la satisfacció de totes les necessitats grans que té el nostre poble per a aconseguir els ideals de cultura i de progrés que tots nosaltres desitgem per a ell. La fatalitat ha fet que el mateix dia que es llegís en aquesta Cambra per primera vegada aquest Projecte de Llei, se'n llegís un altre en què s'autoritza a l'Ajuntament de Barcelona, per a ajornar, durant un cert nombre d'anys, l'amortització del Deute municipal. Jo desitjo que la vostra gestió, beneficiosa per a Catalunya, permeti que en acabar aquests tres anys i venir el moment de resoldre definitivament aquesta operació preliminar i provisòria que ara plantejem, no hagueu de recórrer als mateixos procediments que demana l'Ajuntament de Barcelona.

El Sr. CONSELER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER de Finances: Fóra per a mi una veritable injustícia no contestar a les paraules que ha dit el senyor Tallada, i, per tant, no amb caràcter polèmic, perquè tampoc ha tingut caràcter polèmic la seva intervenció, jo vinc a recollir alguns punts d'allò que ell ha pronunciat. Abans de tot és un deure — moltes vegades

ens trobarem en posicions diferents, i per la mateixa raó és necessari ara subratllar-ho — és un deure que jo compleixo ben agraçosament per cert, el recalcar el to de veritable cordialitat i de comprensió fonda d'aquest problema que ha donat a les seves paraules el senyor Tallada, i em plau, a més, indicar que ell ha expressat una queixa. Ha dit que moltes vegades en assumptes d'aquesta mena nosaltres fèiem el retret de què crèiem que les paraules de les Minories podien ésser en detriment del crèdit públic. Jo he de dir al senyor Tallada que totes les vegades que nosaltres diem això, i probablement en data no molt llunyana tindrem ocasió de repetir-ho i de continuar fent el mateix retret, ho fem perquè en el fons de la nostra consciència, no com a homes de Partit, sinó com a catalans, fent tots els possibles per a desprendre's de la passió que, com a Partit poguéssim tenir, nosaltres tenim el convenciment de què els senyors de la Minoria de Lliga Catalana sobrepassen aquell límit en el qual hi ha la defensa legítima dels interessos de Partit. En els casos com el d'avui — perquè no sols hi ha hagut aquesta cordialitat i comprensió, sinó que, a més, en un discurs que és de crítica, perquè la crítica hi és en els punts en què es creu que hi ha motiu de crítica — he de dir simplement al senyor Tallada que no és en aquest cas que nosaltres anem a afeblir el crèdit de la Generalitat. El crèdit de la mateixa en queda enfortit i afermat.

Ha dit després el senyor Tallada que es dolia que s'hagués de presentar tan aviat aquest Projecte de Llei d'emissió d'un emprèstit, perquè això podia donar la sensació que no s'administrava amb suficient austeritat — diguem-ho així — en les despeses, amb un caràcter general, no amb un caràcter administratiu, del Pressupost de la Generalitat; i jo aquí no he de fer més que afirmar al que ja he dit primerament al meu discurs. Nosaltres, fins avui, al final del tercer mes d'aquest any, no hem presentat aquest Projecte de Llei, i no em negarà el senyor Tallada que les consignacions que vénen a les partides corresponents dels cabals extraordinaris són normalment per a ésser distribuïdes en tot el curs de l'any. De manera que si no hagués presidit aquest criteri d'austeritat en l'administració del Pressupost, nosaltres no hauríem vingut a presentar aquest Projecte de Llei a finals de març, sinó que ho hauríem fet immediatament, quasi junt amb el Pressupost, per a, ja en el moment de començar a administrar el Pressupost, tenir les possibilitats que es necessiten per aquests cabals que ens vénen a base d'aquest emprèstit. Un altre punt que jo necessito recollir és la lloança que feia a l'obra nostra. Però ho feia amb un cert matís, ja que deia que era com una mena de rectificació de la línia de conducta que nosaltres traçàvem en presentar el Pressupost, a la llei d'autoritzacions. Jo he de dir que no és així, almenys no era aquesta la nostra intenció. En l'autorització es diu ben clarament que queda autoritzat el Consell per a posar en circulació les Obligacions que té de l'emprèstit de «Montseny» i «Beneficència», però que en el cas en què la situació del mercat no ho fes aconsellable, aleshores queda autoritzat al mateix temps per a poder fer aquelles altres operacions de crèdit que fossin més

avantatjoses. De manera que nosaltres en el moment de presentar aquella autorització, de presentar el Pressupost, dèiem que no era encara l'instant de prejutjar quina era la forma que podrien donar a aquesta operació de crèdit, que com tenien emeses, no posades en circulació, unes Obligacions d'un emprèstit de l'antiga Diputació de la «provincia», aleshores potser amb major facilitat, si la situació del mercat fos favorable, llençaríem aquelles. Però ja en aquell moment dèiem que si la situació del mercat no era favorable, nosaltres quedàvem autoritzats per a fer aquella altra operació de crèdit que fos necessària i més avantatjosa en el moment de fer l'emissió. I poques coses més — ja he dit que ho faig en atenció al senyor Tallada —. Sois recullo els dos punts en què ell parlava de què conjuntament fèiem servir en una mateixa operació de crèdit allò que eren atencions de Tresoreria i allò que eren atencions corresponents als cabals extraordinaris del Pressupost de la Generalitat. Efectivament és així, i tant és així, que ho dèiem ben clar i ben palesament en el Projecte de Llei; ho dèiem dues vegades, una en el preàmbul, i una altra, en l'articulat. Nosaltres diem que l'emprèstit aquest s'emeta a base de satisfer els cabals extraordinaris del Pressupost vigent, i a més el marge que resta per atendre necessitats de Tresoreria. I sobre aquestes necessitats he de dir que és evident que no pot haver-hi Corporacions que no les tinguin. Per tant, és necessari que sempre hi hagin unes possibilitats de Tresoreria per atendre a aquests desplaçaments, però he d'afegir aquí que nosaltres ja hem tingut en compte aquest *décalage*, pel fet de què un dels impostos més importants en què avui està fundat el Pressupost de la Generalitat, és l'impost de cèdules que es percep a final de l'exercici. De manera que nosaltres necessitem aquestes possibilitats per a arribar a aquesta data en què assolim aquest que és un dels principals impostos. Quant a allò que ell parlava respecte a diferents procediments que hi ha per a resoldre els problemes de Tresoreria, jo he de dir que és un assumpte que preocupa veritablement al Conseller que ara parla i al Govern, que té moltes suggerències sobre aquest particular; té projectes, memòries i deliberacions sobre això, i no he de dir que totes aquestes suggerències seran examinades, no tenint en compte l'obra personal, sinó que el que volem és trobar la solució que permeti resoldre els problemes de Tresoreria d'una manera ben avantatjosa. Quant a l'altra part, també s'ha justificat. Ja he dit que si estiguéssim en condicions de poder fer, per raons de què la situació del mercat fos poc favorable, un emprèstit a llarg termini, probablement ens hauríem inclinat per una operació a llarg termini en el que fa referència al Pressupost extraordinari, als cabals de caràcter extraordinari, però no creiem que la situació del mercat sigui la més avantatjosa per a això. I quant al dit pel senyor Tallada, he de fer-li avinent que nosaltres creiem que, donada aquella organització que hem de procurar que tingui la Generalitat en les seves finances, en el termini de tres anys, tenim, si no la certesa — perquè certesa en el futur mai se'n pot tenir — almenys el convenciment absolut, sincer i honest de què aquesta quantitat podrà ésser efectivament reembossada en el

termini de tres anys. Nosaltres tenim el convenciment absolut que la Generalitat complirà en tot moment llurs compromisos, com sempre s'han complert tots els compromisos adquirits per la Generalitat i les seves Corporacions antecessores. I ara per acabar he de referir-me al que ha dit el senyor Tallada quan ens excitava a base de dir-nos que per tenir bones finances hem de fer bona política. Nosaltres tenim el convenciment, així ens ho ha demostrat i ens ho ve demostrant el poble, que fem la política que el poble vol. Sí; si no féssim la política que el poble vol, el poble no ens donaria la seva confiança. Jo ja he dit abans d'ara que tinc el convenciment que el nostre poble té un fons econòmic, que el nostre poble no viu desvinculat de les coses econòmiques; i quan el nostre poble no s'aparta de les qüestions econòmiques, sinó que, pel contrari, tota la seva ànima està xopa d'economia, i quan aquest poble ens dóna la seva confiança, és sens dubte perquè relliga el que representem en política i el que representem en economia. (*Molt bé, molt bé, en la Majoria.*)

El Sr. TALLADA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tallada.

El Sr. TALLADA: Breus paraules per a recollir tan sols algunes insinuacions del senyor Conseller de Finances.

Per de prompte, jo en parlar en el sentit d'excitar-vos a l'austeritat i a l'economia, no em referia per res a l'administració del Pressupost, sinó al moment de la confecció del Pressupost i atenent les condicions econòmiques molt deficientes perquè ens ha arribat la nostra autonomia; nosaltres us excitàvem a què no us entreguéssiu a la fantasia. Dir que nosaltres lamentem que l'emissió d'aquest deute hagi vingut massa prompte, no vol dir massa prompte en aquest primer Pressupost, sinó que nosaltres entenem que un Pressupost extraordinari i, per tant, una emissió de deute necessària per cobrir les necessitats d'aquest Pressupost extraordinari, havia de venir més tard, en època més avançada de la vida de la Generalitat, limitant-nos en aquest primer Pressupost a atendre les despeses necessàries per la vida, per fer viure i marxar aquelles institucions imprescindibles; i quan les circumstàncies haguessin variat, aleshores podia arribar el moment oportú per a anar a un Pressupost de caràcter extraordinari i a l'emissió d'unes Obligacions a llarg termini. Nosaltres, senyor Pi i Sunyer, lamentem que la V. S. hagi insistit en fer-nos el retret de què algunes de les nostres actuacions i possiblement algunes de les actuacions que seguiran — i en dir això el senyor Pi i Sunyer ja s'avançava als aconteixements —, podrien ésser qualificades de derrotistes, seguint així el criteri de fer oposicions d'aquesta mena, quan una minoria en ús, no sols del seu perfecte dret, sinó en compliment d'una obligació moral que ella vol complir, fa determinades objeccions a projectes de caràcter econòmic del Govern. Tingui la seguretat el senyor Pi i Sunyer que, malgrat que alguna vegada resulti així, perquè en ocasions els fets són independents de la voluntat dels homes, nosaltres en definitiva volem cooperar a l'obra de Govern en tot allò que l'obra de Govern tingui de sa i tingui de patriòtic, i com que per damunt de tot s'inspira en les conveniències generals i no en les conveniències de Partit. I aquesta decisió nos-

tra, creiem haver-la demostrada en tota la nostra actuació anterior, i declarem que volem seguir demostrant-la en la nostra actuació futura. (*Molt bé!, molt bé!, en la Minoria de Lliga Catalana.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ruiz i Ponseti.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Senyors Diputats: Dues paraules tan sols, perquè creiem que no pot mancar la paraula d'aquesta Minoria quan es tracten assumptes tan importants per a les nostres finances. La nostra Minoria creu que s'ha de resoldre el problema de Tresoreria, i creu que dintre de l'estat actual de coses és un bon sistema el que ha triat el nostre Conseller de Finances.

No hem de fer cap retret ni hem d'apuntar cap principi teòric per a fonamentar que creiem en si el sistema de bons a curt termini i en gros interès un sistema que en el fons és immoral perquè en el fons aquests bons a curt termini i gros interès no són més que paper moneda amb interès alt.

Hi ha un economista aficionat que parlant del patró monetari el qualificava la invenció del «Patró conill» (*Rialles.*); deia que després del patró or i del patró paper, aquests papers en fan de petits. (*Rialles.*)

Nosaltres, de totes maneres, entre donar aquest interès que fa que el paper moneda sigui absorbit d'una manera tota pel Banc d'Emissió o bé reverteixi als que deixen els diners, creiem més moral aquest segon sistema, però no el sistema de què tots els interessos siguin absorbits pel Banc d'Emissió segons la mecànica de què parlava fa poc el senyor Tallada. Per altra part, el sistema de què l'emissió sigui a curt termini en l'estat actual de l'economia del món, com que creiem que els Partits burgesos tenen un deure estricte de moralitat i s'ha de fer en aquesta forma, us hem d'aconsellar honradament que no us comprometeu a llarg termini, perquè si ho feu a llarg termini podeu donar temps a què nosaltres arribem al Govern (*Rialles.*) i no volem respondre per endavant d'aquesta mena de compromisos.

Aquí ens parlava el senyor Tallada de la manca de confiança que plana sobre el mercat, principalment de la manca de confiança en la vostra política. I en fer referència a la vostra política, parlava no sols de la política que fa la Majoria governant de la Generalitat, sinó també parlava de les relacions polítiques que es desenrotllen amb Madrid a les Corts Constituents. Nosaltres estem absolutament d'acord amb les paraules assenyades que ha pronunciat el senyor Conseller de Finances sobre aquest punt, o sigui, la confiança que han de merèixer els governants és del poble que els ha elegit, del poble que és d'on varem quedar que emanava tot el poder. I si els que avui detenen, potser no justament, tots els capitals acumulats neguen la confiança al Govern que el poble lliurement ha elegit, potser voldrà dir que els governants, encara que pertanyin a Partits burgesos, equivoquen el camí, potser hauria de seguir un altre camí, i és el que s'insinuava d'unes lleves forçoses sobre el capital sense interessos; seria un procediment molt més assenyat i molt més prudent que l'adquirir compromisos que el senyor Tallada ja ha dit que no es podrien complir.

El Sr. TALLADA: No, jo no he dit tal cosa.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Sí, senyor, que ho ha dit.

El Sr. TALLADA: Jo el que he dit és que als tres anys no s'hauran pogut amortitzar aquests 15 milions que ara s'emeten.

El Sr. RUIZ I PONSETI: Es una altra manera de dir-ho, però equival al mateix. Pel demés, hem de manifestar, per la nostra part, que nosaltres votarem a favor del dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Jo m'he d'aixecar per a agrair a l'amic i company senyor Ruiz i Ponseti la seva intervenció, que podríem dir que clou el triangle d'enginyers, de tècnics i de financers, (*Rialles*.) i dir que des del moment que ha indicat que estaven en principi d'acord amb la forma amb què es realitzarà l'emissió, les meves paraules solament han d'ésser, no de discussió, sinó d'atenció a la Minoria que representa i de gratitud.

El Sr. PRESIDENT: Cap altre senyor Diputat ha demanat la paraula sobre la discussió d'aquest Projecte de Llei? Va a començar la discussió de l'articulat.

(*El Sr. Secretari llegeix l'article 1.º*)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? Resta aprovat.

(*El Sr. Secretari llegeix l'article 2.º*)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova? Resta aprovat.

(*El Sr. Secretari llegeix l'article 3.º*)

El Sr. PRESIDENT: S'aprova?

El Sr. TALLADA: Demano la paraula.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Tallada té la paraula.

El Sr. TALLADA: Jo havia anunciat ja al senyor Pi i Sunyer, quan es tractà de l'assumpte de la Comissió, que li demanaria algunes aclaracions sobre la interpretació que ell dona o pensa donar en la seva actuació de Conseller de Finances a l'aplicació d'aquest article 3.º. En aquest article 3.º, com es veu, s'indica que, en primer terme, es dedicaran els cabals a satisfer les despeses d'acord amb el Pressupost corrent, i la resta es dedicarà a les atencions de Tresoreria. Ara bé, com que podria donar-se el cas que aquesta divisió entre els 12.500.000 pessetes, aproximadament, destinats a les despeses de caràcter extraordinari, i els 2.500.000 que es dediquen a les atencions de Tresoreria, en la pràctica no es portés a la realització i es destinés més diners del Pressupost de caràcter ordinari, i davant d'aquest cas possible jo demanaria al senyor Conseller de Finances que digués què passaria amb les despeses de caràcter extraordinari pressupostades, és a dir, si es deixarien d'atendre durant el termini d'aquest any, o bé serien ateses amb altres cabals. Després de les explicacions que em doni potser presentarem una esmena.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER de Finances: És impossible preveure en aquests moments quina serà la distribució exacta que pugui donar-se a aque-

ta suma de 15 milions de pessetes distribuïdes en part, com s'indica, en la inversió de cabals extraordinaris i en part a les operacions de Tresoreria. De totes maneres, he d'indicar al senyor Tallada — i m'agradaria molt poder-lo complaure amb les meves explicacions — que tenim el propòsit que aquestes operacions de Tresoreria siguin, sobretot, no pas operacions de Tresoreria, a base de cabals ordinaris del Pressupost vigent, sinó destinades a atendre compromisos a base de cabals extraordinaris. Tenim una xifra representada pel que estava fet a base de les pignoracions i possibilitats de les emissions de l'emprèstit de «Monseny i Beneficència», que tenen una xifra considerable i que ja ha indicat el senyor Vidal que arriba a la xifra de 4 milions i mig de pessetes. El nostre propòsit, la nostra intenció, siguin, sobretot, no pas operacions de Tresoreria a vagin destinades sobretot al sanejament dels pagaments de coses fetes a base de despeses extraordinàries. Això no vol dir que les operacions de Tresoreria puguin tenir un marge que podríem qualificar d'elasticitat, i aquest és el que ve indicat en la forma que està redactat aquest article.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: He demanat la paraula en sentir les explicacions del senyor Conseller Delegat respecte a l'article 3.º del Projecte. Del Projecte en la seva totalitat, no he de parlar-ne; hauria de subscriure les paraules que ha pronunciat el senyor Tallada. Adhuc he de recordar que en ocasió de discutir-se el Pressupost d'ingressos, vaig fer una suggestió encaminada al Projecte del Govern en el sentit de què, en les condicions del mercat, la manera més indicada de resoldre les necessitats de Tresoreria que pogués tenir la Generalitat era la d'acudir a una operació de crèdit a un termini, en lloc d'anar a altres operacions de crèdit. Però el que interessa i el que crec que és el punt neuràlgic del Projecte és l'article 3.º. ¿Què ha de passar amb els diners que s'obtinguin amb l'operació de Tresoreria que es realitza? Aquí, en l'article 3.º, es diu que el producte de l'emissió de les Obligacions de Tresoreria s'aplicarà en primer terme a satisfer les despeses que s'efectuïn d'acord amb les consignacions del Pressupost vigent i correspondran a cabals extraordinaris, així com el marge que resulti a facilitar el funcionament de la Tresoreria de la Generalitat durant l'exercici. Jo crec que si s'ha d'interpretar això ben rectament vol dir que cal destinar les diferents Obligacions de Tresoreria a pagar atencions que en el Pressupost vénen qualificades d'extraordinàries i, secundàriament, quan hi hagi cabals sobrants es destinaran als dèficits de la Tresoreria de la Generalitat.

Si no ho he interpretat malament, el senyor Conseller Delegat, ha dit que s'aplicarà el producte d'aquesta emissió en primer terme a sanejar el Pressupost.

El Sr. CONSELLER Delegat: No, no és així.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Jo així ho havia antès. I s'hagués destinat a sanejar mitjançant el

pagament d'endarreriments i després destinar la resta a cobrir les atencions de caràcter extraordinari, seria una cosa distinta. I a propòsit d'això, i deixant a part aquest punt, he de fer algunes observacions. És la primera, que aquí, per les paraules del senyor Conseller Delegat, sabem que hi ha uns endarreriments pendents de pagament i jo crec que seria convenient que vingués a coneixement del Parlament una liquidació exacta — jo declaro que no la conec; no sé si s'ha portat — del Pressupost anterior, perquè la coneguéssim, l'examinéssim i sapiguéssim exactament la xifra de les Obligacions a pagar i veure la manera d'atendre el pagament. Però a part d'això, hi ha el següent: el Pressupost actual té unes característiques especials que no va dir el senyor Conseller de Finances en el moment de presentar-lo. És un Pressupost que té una característica provisional, que ve en uns moments i en una situació transitòria de la Generalitat, per quant no s'ha efectuat encara el traspàs de serveis i no sabem si serà un Pressupost de la duració normal d'un exercici econòmic, sinó que en qualsevol moment, si el traspàs de serveis progressa, s'efectua i es realitza i es porta a terme en la seva totalitat o en una gran part, el senyor Conseller de Finances presentarà aquí un nou Pressupost a discussió del Parlament. Ara bé, en el Pressupost aquest provisional, nosaltres ens trobem amb una xifra de dèficit inicial, teòrica, perquè la pràctica i la real és més grossa, aproximadament de 12 milions i mig de pessetes.

El Sr. CONSELLER de Finances: Però coberta amb emprèstit, amb cabals extraordinaris.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Sí, sí, coberta amb emprèstit! Però, naturalment, si es destina això a cobrir el dèficit o el buit que resulta en aquest Pressupost, està bé, aleshores haurem equilibrat, encara que sigui amb ingressos de caràcter extraordinari, dèficits que benèvolament tots volem qualificar de dèficits derivats d'atencions de caràcter extraordinari. Però, en fi; si en lloc de destinar-ho a això poguéssim destinar-ho a anar precipitant despeses que s'haguessin de realitzar durant tot el curs de l'exercici, que invertíssim la quantitat d'aquests 12 milions i mig de pessetes, nosaltres ens podríem trobar al final de l'exercici que havien desaparegut i que s'havien invertit sense la garantia que cobriessin el dèficit que resulta del Pressupost tot el Projecte de les Obligacions de Tresoreria. Jo voldria que el senyor Conseller de Finances fes alguna declaració precisa, categòrica, que vingués a desvanèixer la vaguetat amb què està redactat aquest article i que digués, per exemple, allò que es diu en general dels Pressupostos, respecte a la inversió quant al temps, és a dir, les despeses del Pressupost van ésser autoritzades mensualment o per períodes determinat de temps, de manera que no s'entén autoritzades l'aplicació dels ingressos corresponents, sinó en els períodes determinats de temps quant a les despeses que tenen caràcter periòdic. Aquí, naturalment, com que estem en un període provisional i no s'han aprovat encara les disposicions complementàries i d'aplicació del Pressupost, el Poder públic, el Govern, procedeix amb una llibertat, procedeix amb una amplitud amb la qual en tot règim parlamentari, en tot règim de bona ordenació, no es pot procedir. Hem sentit avui, aquesta mateixa tarda, al començament de la tarda, per exemple, «compro-

misos contrets pel Govern de la Generalitat», que no es sufragaven amb quantitats determinades quant a les obligacions que es contrauen i compromisos contrets del quals, el Parlament per una o altra raó... (El senyor Fontbernat fa una interrupció que no es percep) Jo no discuteixo, no vull entrar en la discussió, no és cap retret.

El Sr. CONSELLER de Cultura: Vull fer constar que era fixada; res més.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Però hi ha una pila de quantitats, una pila d'atencions i obligacions, que no han estat contrets a base d'un acord concret del Parlament i d'una fixació determinada del límit dintre del qual es pot moure el Govern.

El Sr. CONSELLER de Cultura: No existia aleshores el Parlament.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Si nosaltres ens trobem actuant avui a base d'una amplitud, d'una vaguetat, d'una indefinició, sinó ho precisem un xic en el moment de fer l'emprèstit, ens podríem trobar que el producte d'aquestes Obligacions de Tresoreria s'apliqui a cobrir buits, a suplir dèficits anteriors, i que trobem al cap d'uns quants mesos en què el dèficit real de la liquidació del Pressupost necessitarà una nova operació de Tresoreria i de crèdit. Jo crec que això fóra contrari a tot principi de bona administració i aquella base indispensable de tot Govern que neccessita acomodar-se a aquestes regles per a poder fer apel·lació a la confiança pública. Jo crec que una declaració del senyor Conseller de Finances en aquest sentit fóra molt satisfactòria per l'èxit de l'operació i per la tranquil·litat del país.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Molt em plau el poder contestar les paraules del senyor Ventosa i Calvell per a deixar ben aclarit aquest punt que potser podia no quedar-ho per una interpretació errònia donada pel senyor Ventosa i Calvell a unes paraules meves. Jo, precisament he dit, vaig dir quan van fer-se els Pressupostos i es deliberava i s'aproven els Pressupostos, i torno a dir-ho avui, que si alguna cosa volia que hi hagués en la gestió financera de la Generalitat era la claredat. Jo, en tot allò que han estat possibilitats tècniques, en el sentit de temps i de persones que ho poguessin fer, sempre les demandes de dades i de documents fetes pels representants de la Minoria de Lliga Catalana han estat ateses en el màxim límit que aquestes possibilitats han permès; de manera que no ha mancat una dada en el sentit de poder judicar amb la màxima claredat l'obra financera, i, per altra part, he exposat aquí tot el que eren els propòsits, els desitjos de nosaltres en aquest sentit perquè no quedés cap ombra de vaguetat, perquè jo també crec que en aquestes qüestions financeres s'ha de fugir en absolut de la vaguetat. Prescindeixo d'aquella part del discurs del senyor Ventosa i Calvell que ha fet que l'interrompís en un moment, i espero que em perdoni i excusi, sobre allò que ell deia dèficit d'aquest Pressupost i jo he indicat que venia cobert amb emprèstit i que no és més que en cabals extraordinaris. No hem de repetir el dramatisme finan-

cer de la nostra Corporació que ha portat la seva vida arrossegant-se per damunt de les possibilitats financeres fins que vingui la plena autonomia de caràcter financer que li permeti d'anar a una ordenació. Em cenyiré a allò que preguntava el senyor Ventosa i Calvell. Es diu aquí — jo no tinc inconvenient en fer un declaració expressa sobre aquest particular — que l'emprèstít aquest estarà destinat en primer terme a cobrir les atencions de cabals extraordinaris del Pressupost vigent i quan jo deia les atencions de Tresoreria que fan referència a cabals extraordinaris anteriors, ho deia sempre en segon terme, posant en primer terme el que fa referència al Pressupost vigent. Aquestes atencions de caràcter extraordinari de Pressupostos anteriors, jo he cercat immediatament, no per llegir-les, sinó com a justificació d'aquesta claredat de què parlava. Una còpia d'una nota que no he necessitat fer-la nova perquè donava ja la situació de la Tresoreria, una nota que jo vaig donar als representants de Lliga Catalana en discutir-se els Pressupostos, que deia «nota referent a la situació de l'operació de crèdit de Tresoreria», en la qual hi havia tots els ròssecs de comptes deutors i creditors, i en què venia especificat tot el que fa referència a la situació de Tresoreria a càrrecs de cabals ordinaris i a càrrecs de cabals d'emprèstít. Si vol la V. S. li faré fer una còpia, però és la nota anterior. Nosaltres en aquest punt volem anar en una diafanitat complerta. Jo deia la paraula «sanejament» en el sentit de dir que si nosaltres podem fer que les atencions del Pressupost de cabals extraordinaris, en lloc de xifrar-se en 12 milions i mig — parlo en hipòtesi — es poguessin xifrar en 12, o es poguessin xifrar en 11 i mig, o bé en 11, una vegada ateses aquestes, que són les primeres que s'han d'atendre amb aquest emprèstít, perquè són aquelles per a les quals s'ha fet aquest emprèstít, la quantitat que restés de marge per damunt d'això, seria la que serviria per aquestes operacions de Tresoreria; i per això jo deia, potser forçant la paraula, allò de «sanejament» d'operacions anteriors; però sempre en primer terme, les atencions que ja estan marcades i sempre amb paritat de la seva xifra, i en segon terme, després de l'aplicació principal d'aquest Pressupost, atendre les altres amb cabals extraordinaris de l'emprèstít actual.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Així no quedarà res.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Si hi han 12 milions i mig i això són 15...

El Sr. CONSELLER de Finances: En el pitjor dels casos restarien 2 milions i mig.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Ni en el millor del casos.

El Sr. CONSELLER de Finances: Sí, sí; perquè la diferència és de 2 milions i mig.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. CONSELLER de Finances: La V. S. em demanava una explicació i jo li he donat, volem complaure'l.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa i Calvell.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Jo li agraeixo molt al senyor Conseller Delegat les explicacions que s'ha servit donar-me contestant la meua petició, però li agrairia encara que tingués la bondat de completar-les. Diu l'article 5.^è del Pressupost que varem aprovar al final: «Les quantitats procedents d'unes o altres operacions (després de l'autorització que es dona al Govern) hauran d'esmerçar-se prescindint de destinacions o distribucions amb anterioritat fixades, de conformitat amb la distribució de cabals de l'esmentat emprèstít que fixa el present Pressupost.» Es a dir, que l'autorització que es dona en l'article 5.^è del Pressupost és exclusivament per a les atencions del mateix Pressupost, no per a cap altra cosa. Ara, en el Projecte que es porta avui a aprovació de la Cambra, es diu per les atencions del vigent Pressupost (que són les de caràcter extraordinari) i a més per a atendre les deficiències de Tresoreria. ¿Què vol dir en segon terme? Perquè en segon terme deu voler dir que resti assegurat o que restin cobertes totes les altres, ¿no és això? I ¿com ho assegurarem que resten cobertes totes les altres? Perquè el senyor Pi i Sunyer, diu: «El dèficit són 12 milions i mig, i nosaltres n'obindrem 15», i jo li dic el dèficit real serà molt més gran dels 12 milions i mig.

El Sr. CONSELLER de Finances: 12 milions i els cabals extraordinaris.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Però, a més, com que mancaran per altres conceptes del mateix Pressupost quantitats que no es podran obtenir amb els altres ingressos que estan pressupostats i que no donaran evidentment les quantitats que es pressuposen dintre el Pressupost present, i això la V. S. ho sap tan bé com nosaltres; en aquest cas és evident que no hi haurà atencions per a cobrir atencions anteriors o ròssecs d'atencions anteriors. Per consegüent, a mi m'alarmen les paraules que ha pronunciat el senyor Conseller Delegat, perquè, naturalment, si abans de saber si seran suficients comencem a invertir en altres coses, ens trobarem després amb un dèficit molt més gros.

El Sr. CONSELLER de Finances: Al revés; no, senyor Ventosa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Llavors és que esperarem a final d'any, perquè si és per pagar, de seguida no podrem saber si és en segon terme, perquè fer-ho en segon terme pressuposa que s'atenguin abans les atencions que han d'ésser ateses en primer terme, i naturalment, com que moltes d'elles seran durant l'any, si els diners s'apliquen a coses diferents restarà un dèficit per totes aquelles altres coses i haurem subvertit l'ordre que aquí està previst. A més, aquesta és l'observació, jo el que demanaria és que, com que amb una simple declaració tampoc resolldrem el problema, i no voldria allargar indefinidament una discussió, és que molt aviat es presentessin totes aquelles regles d'aplicació i d'administració que són indispensables per a la bona gestió dels cabals públics, i que en quant als Pressupostos anteriors, no fos una simple nota en la que es dona un resultat de Tresoreria, sinó una liquidació detallada amb totes les dades i comprovants necessaris que calen per a formar concepte d'una gestió econòmica i financeria. Jo desitjaria que això vingués ben aviat al Parlament, perquè poguéssim judicar i que tot això vingués completat amb un Projecte en el qual s'establissin regles de les quals no es pugui apartar el Govern en

l'administració dels cabals dels ingressos tant ordinaris com extraordinaris, i de l'emprèstit que anem a aprovar.

El Sr. CONSELLER de Finances: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller de Finances.

El Sr. CONSELLER de Finances: Jo voldria veure si dono a les meves paraules la màxima claredat, perquè em dol d'una manera extraordinària que per insuficiència, segurament, d'expressió meva un assumpte en el qual voldria que hi hagués la màxima diafanitat pogués semblar que no hi era. De manera que m'acuso d'aquesta manca d'expressió clara, però no voldria que la manca de claredat estigués en el fons, sinó en la meua expressió de les coses. El senyor Ventosa parlava de la diferència de l'autorització de l'article 5.^è de la Llei d'autoritzacions i el que s'indicava ara. Li he de dir només dues coses. Primer, explicar-li l'abast d'aquell segon paràgraf que ha llegit. Allò era fet perquè l'emprèstit de «Montseny i Beneficència» estava ja afectat per unes distribucions anteriors. Anteriorment s'havia dit que l'emprèstit de «Montseny i Beneficència» s'aplicarà a aquestes atencions, a tals altres i a tals altres; i nosaltres, aquesta emissió la volem alliberar d'aquestes obligacions ja marcades en un camí traçat anteriorment, i per això dèiem que aquest emprèstit de «Montseny i Beneficència» restava alliberat d'aquestes destinacions. S'entenia que el que es podia preveure en aquell moment era el que estava dintre el Pressupost, o sigui dels 12 milions i mig de cabals extraordinaris del Pressupost. De manera que l'explicació és aquesta. La possibilitat de distribució no hi és, perquè nosaltres continuem dient que hi ha la part aquesta primera i preferent que va al de cabals extraordinaris del present Pressupost, i l'altre són operacions de Tresoreria que no constaven en el Pressupost i, per tant, no poden constar en l'autorització.

Deia el senyor Ventosa que no restarà marge, perquè hi havia les dificultats de Tresoreria, però cal recordar que nosaltres tenim la pretensió, potser no ho aconseguirem, de procurar administrar no solament d'una manera austera, sinó rígida, de manera que si creiem que en lloc dels 12 milions i mig en podem desprendre menys, hi haurà una part de marge que es podrà aplicar a atencions de cabals extraordinaris anteriors. I aquests, i és un punt que voldria que quedés ben clar, aquests ja tenen partida en Pressupostos anteriors i tenen ja les quantitats que corresponen del «Montseny i Beneficència», que avui dia estan a base d'una pignoració. De manera que a nosaltres ens resta, a més d'Obligacions corresponents lliures de Pressupostos anteriors, el marge entre la pignoració i el terme aquest. De manera que en aquest sentit si podem rescatar, per dir-ho així, una part d'aquestes coses que eren com deutes anteriors, ho aplicarem, però ho aplicarem en últim terme com a coses que haguéssim aconseguit amb la nostra bona administració. Si no ho podem aconseguir, no ho farem; però els nostres bons propòsits han d'ésser compartits o almenys vistos amb simpatia per la Minoria de Lliga Catalana, que repetidament ens té dit que vol que en l'administració es tingui aquesta preocupació de fer economies. Quant a l'últim punt, nosaltres hem presentat aquestes disposicions refe-

rents a l'ordenació de les finances. Jo prego al senyor Ventosa que llegeixi a l'Estatut Interior la part d'Hisenda i veurà que és molt rígida, que no és pas una part d'aquelles que sigui feta alegrement sense pensar en la responsabilitat, sinó que conté normes de veritable rigidesa. Quan nosaltres varem portar al nostre Estatut Interior aquestes normes de rigidesa, és que volíem que totes les finances de la Generalitat s'inspiressin en aquestes normes. De manera que potser podran venir després com a lleis complementàries aquelles que perfeccionin aquest principi de l'Estatut, però en quant a rigidesa d'aquest principi nosaltres compartim i creiem que tenim absolutament en el fons del nostre esperit el donar a aquestes qüestions de finances la màxima rigidesa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Ventosa.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: No per allargar indefinidament aquesta discussió. No dubto dels bons propòsits que tingui el senyor Conseller Delegat, però sí que li dic que hi ha a cada moment fets que ens fan dubtar respecte d'aquesta rigidesa en els principis de bona administració. Fa molts pocs dies varem discutir una qüestió de cases barates respecte de la qual no hi havia absolutament cap pla sotmès al Parlament. Per consegüent, si nosaltres hem d'administrar tots els cabals que resultin del Pressupost i de l'emprèstit amb una absoluta llibertat per part del Govern, no és qüestió de dir si el Govern ho fa bé o malament, però es contrarien tots els principis de la bona administració. Per tant, agrairia al senyor Conseller Delegat que volgués fer dues coses. Primer, demostrar al Parlament i a l'opinió pública d'una manera clara, precisa i concreta, demostrar, primer, quines són les Obligacions que queden pendents d'exercicis anteriors; segon, quins són els compromisos contrets que impliquen pagaments que no tenen consignació en el Pressupost vigent; i tercer, que presenti ben aviat uns articles complementaris en els quals es desenrotllin en la forma deguda els principis fonamentals i bàsics que estan sentats en l'Estatut en matèria de finances i que estimo satisfactoris, perquè el Govern, el Parlament i tothom hagués d'atenir-se a aquests articles. Com sap molt bé el senyor Conseller Delegat per pròpia experiència, i tots els que hem hagut d'intervenir en càrrecs d'aquesta naturalesa ho sabem per experiència pròpia, no basten els bons propòsits i tota la bona voluntat, si no hi ha una trinxera legal oposada a tots els atacs, a totes les peticions, a tots els interessos que assalten el Poder públic i que volen disposar dels diners que han estat votats al Pressupost.

Aquestes són, per tant, per acabar, les peticions que em permeto formular al senyor Conseller Delegat, a canvi d'aquesta col·laboració que, complint un deure patriòtic, hem de prestar nosaltres a l'obra de l'aprovació d'aquest emprèstit.

El Sr. CONSELLER Delegat: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Conseller Delegat.

El Sr. CONSELLER Delegat: Ja he dit

abans que mai haviem negat cap dada, i per tant comprendrà el senyor Ventosa i Calvell que tampoc en aquest cas. Això és evident; de manera que totes les dades que vulguin pel coneixement complet de la marxa financera de la Generalitat seran posades a disposició dels senyors Diputats, no sols de la Minoria de Lliga Catalana, sinó que no cal dir, que també del Parlament tot, complint amb això una obligació del Govern de donar a tots els Diputats el coneixement més ampli de les qüestions que afectin al Govern.

Quant a l'altre punt, jo torno a repetir el que he dit abans. La trinxera legal nosaltres la volem posar; si no haguéssim donat a la part econòmica, a la par financera de l'Estatut Interior aquesta rigidesa, hauria pogut semblar que la defugíem. El fet de donar-la m'excusa d'haver d'insistir sobre aquest punt particular, perquè demostra el nostre propòsit.

(Són aprovats per unanimitat i en votació ordinària els articles 3.ª, 4.ª i 5.ª i la totalitat del dictamen.)

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de Llei per a la substitució dels Regidors elegits en virtut de l'article 29 de la Llei electoral

(Passa a ocupar la Presidència el senyor Casanoves.)

El Sr. PRESIDENT: Article 1.er. Hi ha vots particulars. El senyor Secretari donarà lectura dels vots particulars. *(El Sr. Secretari en dona lectura.)*

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar per una qüestió prèvia.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El nostre vot particular es refereix, senyor President, a l'article 1.er. La Comissió ahir fou objecte de precís molt reiterats per part del senyor Ventosa i altres Diputats perquè estudiés novament el text d'aquest article.

Nosaltres sabem oficiosament, però no oficialment, quin és el criteri, no diré de la Comissió perquè en realitat no s'ha reunit, però si de la Presidència i de la majoria de la Comissió sobre la suggestió que va fer el senyor Ventosa i sobre els avenços molt interessants que va fer el senyor Conseller de Governació.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Simó i Bofarull, com a president de la Comissió.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Senyors Diputats: Parlo per a manifestar en nom de la Comissió que s'ha reunit en la forma que el senyor Vidal i Guardiola sap, perquè he tingut el gust d'explicar-li, que la Comissió manté íntegrament el text del Projecte de Llei.

El Sr. PRESIDENT: Així la Comissió manté íntegre el text del Projecte de Llei.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Seria molt satisfactori saber perquè.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vidal i Guardiola; estem discutint els articles; per tant anem a l'article 1.er El senyor Secretari llegirà els vots particulars.

(El senyor Secretari llegeix un vot particular signat pels senyors Vidal i Guardiola, Sol i altres.)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: Per a manifestar en nom de la Comissió que aquesta rebutja el vot particular que acaba de llegir-se.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, com a primer signant del vot particular.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Aprofito l'ocasió de defensar el primer vot particular a l'article 1.er d'aquest Projecte de Llei, per a fer un assaig que espero satisfarà als nostres bons amics de la majoria de la Comissió, d'objectivitat i de rapidesa. Nosaltres durant la discussió a la Comissió i ahir al ple, no hem tingut sempre la satisfacció d'escoltar els motius de les discrepàncies de la majoria de la Comissió, en relació als nostres punts de vista. Això, sobretot en els punts essencials del Projecte, és una cosa lamentable, perquè es perd el més interessant del Parlament, que és la contrastació d'idees; però en relació a aquest primer vot particular jo voldria demostrar amb poques paraules o intentar demostrar, i escoltar la refutació per part dels companys de la majoria de la Comissió, que aquest vot particular és la traducció més perfecta de l'esperit democràtic tal com l'entendem nosaltres i tal com diuen que l'entenen els senyors de la Majoria. Els senyors de la Majoria, diuen: Els Ajuntaments d'article 29, són una cosa reprovable, antidemocràtica, són una pertorbació del sufragi, i han d'anar a fora. Jo busco l'extracte d'aquestes afirmacions, en el qual coincidim els senyors de la Majoria amb nosaltres, i trobo el següent: Per una banda, els Ajuntaments d'article 29 han de desaparèixer. Segon, han de desaparèixer tots aquells Ajuntaments que representin en una o altra forma un falsejament de la voluntat popular. Conseqüències que treiem d'aquests principis, en els que hem de coincidir els senyors de la Majoria i nosaltres: primera, si han de desaparèixer uns Ajuntaments perquè no responen a la voluntat del poble, no poden ésser substituïts per un procediment que almenys té tants vicis com aquells que es volen suprimir. Per consegüent, nosaltres en aquest vot particular diem: suprimim aquests Ajuntaments — ja veurem de seguida quins Ajuntaments són —, el Govern presentarà al Parlament en el terme de vuit dies el Projecte regulant la forma de realitzar les esmentades eleccions; que es busqui una solució que no és de la nostra comesa, sinó de la comesa del Govern, per a substituir de pressa aquests Ajuntaments que no tenen una rel democràtica popular, però no incorrin en el mateix defecte que tenen aquells Ajuntaments i pel qual nosaltres els volem fer suprimir. Però, segona part del vot particular: quins són els Ajuntaments que han de desaparèixer? ¿Tots els Ajuntaments anomenats per l'article 29? Evidentment, no; aquells Ajuntaments en els quals

es demostrí que s'ha comès alguna irregularitat. Això si ha estat, ha d'ésser fàcil demostrar-ho; que es faci ràpidament una investigació i ens atindrem a les conseqüències. Però el vot particular, encara diu una altra cosa. Nosaltres, al costat dels Ajuntaments anomenats per l'article 29, que segons vosaltres no procedeixin del sufragi — nosaltres això ho hem negat — trobem que a Catalunya encara resten uns quants Ajuntaments que per motiu distint no representen tampoc la voluntat dels electors. Recordareu perfectament que després de les eleccions del dia 12 d'abril del 1931 es procedí en una sèrie d'Ajuntaments, d'una manera completament arbitrària, tan arbitrària com pot ésser aquest vostre Projecte de destitució en massa d'Ajuntaments. Aquestes destitucions en massa foren en part, m'atreviré a dir, en gran part, corregides, sigui per la revocació d'aquestes ordres de destitució, sigui per la celebració de noves eleccions. Però queda un residu d'Ajuntaments tan governatius com seran aquests Ajuntaments que vosaltres aneu a crear; jo dic: si vosaltres feu una Llei atenent a l'esperit democràtic i a les seves exigències, no podeu oblidar aquests Ajuntaments, i aquests Ajuntaments que avui no funcionen tal com resultaria de les eleccions del 12 d'abril del 1931, i d'unes eleccions populars que en alguns dels pobles s'han celebrat després. Els Ajuntaments que no estiguin constituïts d'aquesta manera, també han de desaparèixer, per ésser substituïts en la forma democràtica, perquè no pot haver-hi contradicció, senyors, entre els fonaments del vostre propòsit i la manera com vosaltres els realitzeu. Si per antidemocràtics voleu suprimir aquells Ajuntaments, no podeu després anar amb un procediment antidemocràtic a substituir-los. Heus ací en poques paraules la defensa del nostre primer vot particular, que procura ésser una confirmació d'aquest esperit democràtic que vosaltres dieu defensar.

El Sr. ESPANYA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Breus paraules, senyors Diputats, en primer lloc perquè jo recordo que l'altre dia l'amic i company senyor Ruiz i Ponseti, en discutir la totalitat que fa referència al nostre Projecte de Constitució, i en fer la crítica del parlamentarisme, ens deia que una de les coses, els motius d'aquesta crisi, era l'abús i l'excés de l'oratória, perquè realment els discursos extensius treuen eficàcia a la tasca legislativa. (*El senyor Vidal i Guardiola diu unes paraules que no s'entenen clarament.*) No faig esment al seu parlament, sinó que justifico la meua brevetat, senyor Vidal i Guardiola. I un altre motiu de la meua brevetat, és perquè interessa que aquest Projecte quedi aprovat el més aviat possible, interessa perquè aquest Projecte ha de tenir efectivitat dintre de pocs dies, i perquè si ens entretinguéssim massa discutint aquests articles, aquesta finalitat que es persegueix no seria obtinguda. Vaig, doncs, a contestar amb aquesta brevetat que he insinuat, els arguments que acaba de fer el senyor Vidal i Guardiola per a defensar el seu vot particular.

El senyor Vidal i Guardiola vol distingir entre Ajuntaments de l'article 29. Deia: hi ha uns Ajunta-

ments de l'article 29, en els qual no hi van haver protestes de cap classe, on no van haver-hi irregularitats, i per consegüent, aquests Ajuntaments haurien de mereixer el nostre respecte. Jo he de dir-li, que per a nosaltres tots els Ajuntaments de l'article 29 són iguals. És un sistema, és una ficció legal, és una ficció que consisteix en creure que la voluntat popular està conforme amb l'elecció d'aquells Ajuntaments, i com que precisament — ja ho explicà detingudament el senyor Conseller de Governació i ho repetí el nostre President, senyor Bofarull — la base i l'essència d'aquest Projecte és que nosaltres considerem que aquests Ajuntaments no representen voluntat popular de cap classe, sinó interessos caciquistes del poble, i el què es vol buscar és destruir aquests reductes del caciquisme, perquè l'esperit republicà entri a tots els pobles, per petits que siguin, és pel que aquí estan inclosos tots els Ajuntaments de l'article 29, sense distinció de cap mena. Perquè on no hi havia protestes no és que precisament signifiqués que els Ajuntaments haguessin fet les coses bé; senzillament, que de vegades entre cacics mateixos es barallaven, i que si s'entenen no hi havien eleccions.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Què en sabeu vós d'això! Quina xperiència en teniu!

El Sr. ESPANYA: També ho sap la V. S. que són «tinglados» electorals mantiguts pel caciquisme, i aquí precisament el que es vol és que l'esperit de ciutadania entri a tots aquells pobles, perquè després puguin anar amb tota llibertat els electors a una lluita electoral, fent ús precisament del dret de sufragi, que no s'ha donat per ésser substituït per la ficció que representa l'article 29. De manera que no hi ha distincions de cap classe. Per a nosaltres, tots els Ajuntaments de l'article 29 són iguals, com també aquells a què es referia el senyor Vidal i Guardiola, de nomenament governatiu. És per aquests motius que no podem acceptar el vot particular del senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. PRESIDENT: Passa a votació el vot particular. A votació ordinària, evidentment. Els senyors Diputats que estinguin conformes amb el vot particular, tinguin la bondat d'aixecar-se. (*S'aixequen els senyors Diputats de Lliga Catalana.*) Resta rebutjat el vot particular. Es donarà lectura a un altre vot particular al mateix article.

(*Un Sr. Secretari el llegeix.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, primer signant del vot particular.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Per a explicar el sentit d'aquest vot particular, que està tancat en les seves primeres paraules. Nosaltres, allà on diu «cinc dies abans de començar el període electoral», posem «cinc dies després». Aquest és, senyor Espanya, un dels punts essencials que esmentà el nostre estimat amic senyor Ventosa. Respecte a aquest punt, nosaltres hem anat a dormir, al menys jo he de declarar que he dormit tranquil, perquè després d'haver escoltat les paraules del senyor Selves, vaig suposar que, en una o altra forma, que n'hi ha moltes, aquest punt havia d'ésser acceptat. I jo si he dit dormit tranquil després de les paraules del senyor Sel-

ves, tenia altres motius a més, i és, senyor Selves, que vostè, a part de representar aquella simpatia de l'espontaneïtat, que sempre la primera inclinació diu que és la millor, vostè representava el sentit de molts dels seus companys, perquè jo no cometré la falta de cortesia i la indiscreció d'alludir a conversacions particulars, però diré que tenia, com tenen altres companys meus, la impressió de què són molts els elements de la Majoria que pensen o pensaven, almenys — no sé si la força magnètica del senyor Simó ja els haurà convençut del contrari —, però pensaven, almenys, com pensava el senyor Selves ahir, en contestar al nostre amic senyor Ventosa. Jo dic que aquest Projecte en el seu conjunt serà bo o dolent; nosaltres opinem que molt dolent. Vosaltres sembla que opineu que bastant bo.

El Sr. CANTURRI: Molt bo!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Però inclús entre els que opinen que és molt bo, o una part dels que opinen que és bastant bo, creuen que té un defecte, i aquest és el que es donarà al públic la impressió exacta de la finalitat d'aquest Projecte. L'explicà d'una manera molt clara el senyor Ventosa, i jo no he de repetir-ho, perquè estic en absolut d'acord amb ell. És més, hi estava d'acord el senyor Selves, i hi estaven d'acord molts dels seus companys; i aquesta és la falta més greu del Projecte. Si vosaltres creieu que aquests Ajuntaments són dolents, si vosaltres — ja veieu que m'acosto hipotèticament al pensament vostre — creieu que els haveu de substituir per un procediment caciquil, per un procediment Romero Robledo, feu-ho; però, almenys, i aquesta és la concepció que el vostre esperit, senyor Conseller de Governació, ens havia fet ahir, d'acord amb l'esperit de molts dels que ara em fan l'honor d'escoltar-me, si no teniu més remei que fer-ho, no els doneu més que exactament ben limitat aquell mínimum de facultats indispensables per a administrar els pobles, durant el menys nombre de mesos possible. Perquè tot l'excés serà, en definitiva, denigrant pel Projecte i serà una taca per la vostra actuació. Per a corregir aquest, per a rentar aquesta taca, hem presentat nosaltres aquest segon vot particular. Ja dic que nosaltres no insistim en la fórmula. Potser la del senyor Ventosa, la de què prenguin possessió el mateix dia, o bé la que també agradava al senyor Selves, i és que la Constitució es faci cinc dies abans, a l'objecte que no hi hagi retardament, però que la presa de possessió i, per consegüent, la iniciació de les tasques governatives es faci el mateix dia d'iniciar-se el període electoral. Nosaltres seríem liberalíssims en la redacció, deixàriem que vosaltres mateixos la féssiu, però, senyor Selves, que l'esperit de concòrdia que era esperit democràtic, que un moment parlà per boca de la V. S., que continuï present en aquest Parlament, i a veure si tenim manera de què aquest vot particular, tal com està o redactat en la forma que ens poguem proposar, tregui aquesta taca del Projecte.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: He de començar per fer present al senyor Vidal i Guardiola que el

senyor Conseller de Governació en contestar aquella suggestió que va fer el senyor Ventosa i Calvell no va dir això a què ara feia referència el senyor Vidal i Guardiola. No va fer promesa de cap classe. El senyor Conseller de Governació el que va dir és que deixava en llibertat d'acció a la Comissió perquè adoptés aquell criteri que es considerés just, equitatiu i necessari. No en va fer qüestió de Govern de cap classe. I jo he de dir al senyor Vidal i Guardiola que els representants de la Majoria i la Comissió fins avui han acordat mantenir el termini de cinc dies per les raons que després diré.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Vinguem!

El Sr. ESPANYA: La V. S. voldria no cinc dies abans, sinó després...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No, no; sóc liberal.

El Sr. ESPANYA: ...sense tenir en compte que després d'haver entrat el període electoral no es pot canviar cap Alcalde ni cap Regidor i per tant no es podia complir aquesta fórmula a la que la V. S. feia referència.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Havent-hi una llei, sí.

El Sr. ESPANYA: La Llei electoral ha d'ésser complida i s'han d'assenyalar uns dies abans, primer perquè poden haver-hi resistències per part d'alguns Ajuntaments a complir aquesta Llei. Tots sabem les martingales que saben fer i fan els cacics del pobles. (Rialles.)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo no ho sé.

El Sr. VALLS I TAVERNER: I les hem sofert!

El Sr. ESPANYA: Jo sí que les he sofert. I tots els que han lluitat en districtes de muntanya saben de sobres que per damunt de la Llei hi ha el cacic...

El Sr. TRIES DE BES: La V. S. per activa i passivament.

El Sr. ESPANYA: Com la V. S.

El Sr. TRIES DE BES: No.

El Sr. ESPANYA: He lluitat en front del caciquisme i afortunadament a mi no se'm pot esmentar cap cas en el qual no hagi combatut el caciquisme del qual he estat víctima moltes vegades. Els cacics es creuen que són superiors a les Lleis i en alguns pobles de muntanya es creuen inclús superiors al Parlament, i per consegüent per sortir al pas del caciquisme s'ha de disposar d'un període de temps. Per això, nosaltres, hem volgut fixar cinc dies. Primerament pensàvem haver-la fixat en tres dies: però tenint en compte la comunicació en què viuen molts pobles de muntanya, és pel que precisament ens hem decidit a fixar cinc dies a fi de poder tenir coneixement de les irregularitats que poden fer-se en els pobles. Si nosaltres no adoptéssim aquesta precaució que representa els cinc dies, ¿què s'esdevindria? Doncs, passaria que els cacics en arribar els darrers moments abans d'entrar en període electoral, aprofitarien aquests darrers dies per suspendre personal, per a substituir empleats, i desstituirien tots aquells empleats que fossin de l'Esquerra o d'una política que no fos la seva. I com que ja hauríem entrat en període electoral, no es podria reparar aquest mal. I per això és pel que

aquests Ajuntaments constituïts per l'article 29, que no mereixen cap respecte ni atenció els volem sotmetre a garanties i es procurarà que els nomenaments de les Comissions que es facin siguin a favor de persones...

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Imparcials.

El Sr. ESPANYA: Sí, sí; imparcials; molt més imparcials del que ho poden ésser els Alcaldes per l'article 29. Perquè sembla que els Alcaldes aquests són la pedra fonamental de tota la vostra política.

El Sr. TRIES DE BES: Ja en parlarem d'això!

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, que estem discutint una cosa molt seriosa. (*Rialles.*)

El Sr. ESPANYA: Els Ajuntaments per l'article 29 no mereixen el més mínim respecte, i per això hem volgut posar uns dies, el mínim de temps necessari per a possessionar-se les Comissions gestores. Per això rebutgem el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, per a rectificar.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Si el senyor Espanya no s'ho hagués de prendre a mal, ell ja sap que les meves bromes no tenen mai mala intenció... (*Rialles i rumors.*) Jo li diria al senyor Espanya que mentre l'estava escoltant, m'he format el propòsit de recomanar-lo a l'editor de la gramàtica Ollendorf, per quan hagi de fer una nova edició; perquè en aquesta gramàtica hi ha aquelles preguntes i respostes paral·leles que no es toquen mai, que com les línies paral·leles no es toquen mai, segons diuen els geomètres, encara que jo no ho he pogut comprovar, perquè no sóc enginyer. En aquesta gramàtica Ollendorf figuren aquelles preguntes i respostes que diuen: «El teu oncle té unes sabates de goma? No, però la meua tia té un paraigua».

El Sr. ARNAU: És molt alemany això.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Nosaltres ens trobem igual que amb la gramàtica Ollendorf amb què el senyor Espanya en contestar a la pregunta ens respon simultàniament una darrera l'altra dues coses diferents. Quan li fem la proposició de retoc que figura en el meu vot particular, ell ens diu que no pot admetre aquesta proposició, perquè no es pot vulnerar la Llei electoral; i a continuació fa un discurs en defensa de la vulneració de la Llei electoral, perquè l'article 29, senyors Diputats, és tan Llei electoral com ho és l'article 28 i el 30 i tots els altres. Ens diu després el senyor Espanya que hi poden haver resistències per part dels Ajuntaments, i que ells no poden consentir que la presa de possessió es faci el mateix dia. I jo li dic que, animats per un esperit liberal i de defensa de les essències democràtiques... (*Rialles i rumors.*) Sí, senyors; ho dubteu molts de vosaltres, però és així.

El Sr. FRONJOSA: No us creu ni Déu... (*Rialles.*)

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Això ho hauréu de demostrar. Nosaltres diem que estem disposats a retocar el nostre vot particular en el sentit de què la destitució d'aquests Ajuntaments es farà deu dies abans de començar el període electoral, però que la presa de possessió sigui el mateix dia.

El Sr. BATTESTINI: Ja que no una presa de possessió, volen una presa de pèl.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Espanya.

El Sr. ESPANYA: Jo no sé si sabré contestar

o no concretament al senyor Vidal i Guardiola. Començo per dir-li que jo no utilitzo el sistema Ollendorf de què ens parlava, i no hi ha cap dubte de què aquesta comparació no és parlamentària.

Un Sr. DIPUTAT: Era una broma innocent.

El Sr. ESPANYA: El que desitjariau en definitiva és que les Comissions gestores aquestes no entressin a possessionar-se de llur càrrec fins cinc dies després.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: No; al mateix dia.

El Sr. ESPANYA: A nosaltres ens ha semblat que haviem de fixar una anterioritat de cinc dies, es podria reduir a quatre, però creiem que els cinc dies són necessaris. Cal tenir en compte que nosaltres tenim gran interès amb què aquest Projecte de Llei no pugui ésser burlat, sinó que al contrari volem que la llei es compleixi en rigor, perquè creiem que aquesta llei és necessària, és una mesura d'higiene política republicana. Així ho varen creure també a les Corts Constituents, i així també ho creu la Majoria d'Esquerra Republicana de Catalunya, i la Unió Socialista de Catalunya, com ho va declarar el senyor Comorera. Portem, doncs, aquest Projecte de Llei amb el sentiment de la gran majoria d'opinió republicana de Catalunya. I si vosaltres creieu que això va contra els vostres interessos, defenseu-los, que en definitiva no defenseu més que el caciquisme.

Diversos Srs. DIPUTATS de la Minoria de Lliga Catalana: Nò, no!

El Sr. ESPANYA: En definitiva, defenseu el caciquisme. Però nosaltres creiem que s'han adoptat totes les mesures necessàries perquè aquesta llei sigui complerta.

El Sr. PRESIDENT: Va a posar-se a votació el vot particular.

El Sr. ROVIRA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: No pot parlar-se més que per a explicar el vot o per al·lusions. Estem en plena votació, senyor Rovira. Els senyors Diputats que votin en pro tinguin la bondat d'aixecar-se. Resta rebutjat el vot particular.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha un altre vot particular, del qual pot donar-ne lectura el senyor Secretari.

(*Un Sr. Secretari el llegeix.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió el rebutja.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Desitjo no molestar l'atenció de la Cambra i per tant em limitaré a dir que aquest vot particular representava únicament un vot escalonat, en el qual defensàvem punts de mira particulars, però com he vist que la Majoria no accepta els punts de vista, retiro el vot particular i cedeixo la paraula al company senyor Rovira.

El Sr. ROVIRA: Només desitjava dir dues paraules.

El Sr. PRESIDENT: Sostenen les VV. SS. el vot particular? D'altra manera no es pot fer ús de la paraula.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Desitjava dir que ahir, després de les suggestions del senyor Ventosa i Calvell i del senyor Conseller de Governació, ja estàvem d'acord amb què aquests cinc dies es donessin. El que desitjàvem és que en aquest termi-

ni hi haguessin les mateixes limitacions que en el període electoral. De totes maneres, malgrat del que diguin els senyors que acostumen a interrompre cada dia...

Un Sr. DIPUTAT: I amb molta honra. Som els de Lleida.

Diversos Srs. DIPUTATS de Lliga Catalana: Ja ens hi havíem fixat.

El Sr. ROVIRA I ROURE: En la discussió en el si de la Comissió hi havia molts Diputats que coincidien amb nosaltres.

El Sr. PRESIDENT: No té estat oficial això. Això no és després del dictamen.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Si la discussió a la Comissió s'hagués portat en forma normal hauria estat possible que alguns dels senyors que han parlat en el si de la mateixa s'haguessin sumat a nosaltres i fins hauríem constituït una majoria per a redactar un altre dictamen.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el President de la Comissió.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Després de les explicacions que s'han produït, he de dir que en l'article 5.ª hi ha diversos vots particulars en els quals es tracta d'aquesta qüestió.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira manté o retira el vot particular?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Es retira.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article 1.er, amb el vot en contra de la Lliga Catalana? (*Assentiment.*) Resta aprovat. Article 2.º Hi ha uns vots particulars. Poden llegir-se.

(*Un senyor Secretari llegeix un vot particular.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. ESPANYA: La Comissió el rebutja.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira.

El Sr. ROVIRA: Em limitaré a dir a la Cambra que el nostre desig no és el d'obstrucció a aquest Projecte de Llei. Em permetré solament fer una suggerència per si fos possible aquesta forma de discussió.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha possibilitat de discutir més que en allò reglamentari.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Com que en aquest article hi ha tres vots particulars, si ho creu oportú la Presidència podrien discutir-se aquests vots particulars a la vegada, donada llur similitud.

El Sr. PRESIDENT: No hi ha inconvenient per part de la Comissió?

El Sr. ESPANYA: No.

El Sr. PRESIDENT: Poden llegir-se, doncs, els altres dos vots particulars.

(*Un senyor Secretari llegeix els altres vots particulars.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira, per a sostenir aquests vots particulars.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Em fa l'afecte que el senyor Canturri ha quedat convençut...

El Sr. PRESIDENT: No entri la V. S. en digressions.

El Sr. ROVIRA I ROURE: La nostra actitut no ha prosperat ni tan sols en el vot particular que vàrem defensar ahir i que fou rebutjat pel Parlament. El nostre propòsit és, en definitiva, exclusivament, el de millorar en el possible aquest

Projecte de Llei que nosaltres creiem no ve a establir en definitiva més que un nou cacicat: a substituir el cacicat que diuen que representen els Ajuntaments de l'article 29. Però com que el nostre propòsit no és altre que el millorament que el Projecte de Llei, és per això que esperem i desitgem de la Majoria que correspongui a la nostra actuació que és ben clara i terminant, que no és d'obstrucció sinó de millorament, que mediti per uns moments sobre les nostres seggerències admetent-ne alguna de les mateixes per a millorar en definitiva el Projecte de Llei mitjançant el nostre vot particular.

Els vots particulars que han estat llegits són tres que en realitat poden anar conjuntament en la discussió perquè són l'escalonament un de l'altre. Tal vegada podrà ésser aprovat o rebutjat algun d'ells indistintament, però quant a la discussió pot fer-se d'una manera conjunta i això entenem que deu plaure als senyors de la Majoria.

Nosaltres entenem que són necessàries les addicions a l'article 2.ª a què es refereix aquest vot particular; però com explicava abans el senyor Vidal i Guardiola, s'ha de constatar d'una manera palesa l'existència d'irregularitats en la constitució dels Ajuntaments per l'article 29, i per això es proposa en el primer d'aquests vots particulars l'addició d'unes paraules que diguin que s'acompanyarà al resultat d'una informació pública que es practicarà en el termini de deu dies pel Jutge municipal, el qual estarà obligat sota la seva responsabilitat per les inexactituds que s'hagin pogut cometre, i això porta com a conseqüència — si és veritat el que han dit els senyors de la Majoria — l'expressió de la sinceritat del sufragi universal. Ja no ens trobem en el cas de què hagin estat elegits per l'article 29, sinó que tots els Jutges municipals han estant fruit del sufragi, i, en conseqüència, si es vol defensar pels senyors Diputats una situació democràtica, creiem que cal aquesta garantia que estimem indispensable, i la millor manera de practicar-la és aquesta informació pública per tal d'arribar a l'esbrinament de si en efecte existeixen o no anomalies en els Ajuntaments. Si existissin, podria aplicar-se la Llei; en el cas de què no existien aquests atropellaments, demostració evident de què l'Ajuntament i els seus Regidors han vingut desempenyant els seus càrrecs amb la deguda normalitat i amb deguda forma, és indubtable que aleshores no té raó d'ésser l'aplicació de la Llei de substitució dels Regidors elegits per l'article 29. En segon terme — per això ve el segon vot particular a què es refereixen aquests tres — entenem que de no resultar de la informació cap irregularitat no tindran aplicació en el sentit que es tracta els preceptes d'aquesta Llei. És per això que nosaltres que estimem, com abans deïem, que solament en aquells casos en què les irregularitats hagin existit, és quan es deu anar a l'aplicació de la Llei, lògicament hem de sostenir també que en els casos que de la informació no aparegui tal irregularitat, aleshores no s'apliqui aquest Projecte de Llei de substitució dels Regidors de l'article 29.

Finalment, estimem, també, que és necessària una garantia de publicitat. La garantia de publicitat aquesta neix del nostre tercer vot particu-

lar, segons el qual les relacions enviades pels Alcaldes del resultat de les informacions practicades pel Jutge municipal, en el seu cas, seran publicats al *Bulletí de la Generalitat*. D'aquesta forma el poble podrà conèixer en tot moment si, en efecte, d'aquesta informació que s'hagi fet ha resultat evident que en aquests Ajuntaments, en qüestió, han existit anomalies i hi han hagut atropellaments, quelcom que faci indispensable la seva substitució, i, pel contrari, si no han existit tals atropellaments i anomalies, no correspondria la suspensió en qüestió. I sabrà també el poble que si, malgrat d'això, la Majoria ha volgut anar a aquesta substitució, és una arbitrarietat més a les moltes que comet, amb el desig d'aprovar el Projecte de Llei que estem discutint. Vegi's, doncs, després de les lleugeres manifestacions que he fet, la demostració evident que l'únic que volem és que el poble sàpiga que ni tan sols en aquells punts fonamentals en els quals nosaltres no anem més que a evitar que la substitució no sigui feta en els Ajuntaments que no representen mai un caciquisme i que s'han portat bé, hem trobat la resistència de la Majoria que, emparada en el gran nombre de Diputats i en contra de les oposicions, vol imposar-nos aquesta Llei, de tal manera, que s'arribarà inclús a la substitució d'aquells Ajuntaments que, fins i tot, sense aquesta informació pública, no es pot esbrinar que hagin comès cap anomalia. I res més.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el President de la Comissió.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Per a contestar, en nom de la Comissió, als tres vots particulars refosos mercès a la benevolença, que agraim tots, dels seus signants. Jo, després d'haver sentit amb gran satisfacció el veritable fervor democràtic liberal de la de la Minoria d'Acció Catalana... (*Rumors.*) Faig tan poca política que m'equivoco en la designació dels Partits. Estava gairebé temptat, però no m'atreveixo a fer-ho, de preguntar al senyor Rovira i Roure a veure quin concepte té del poder legislatiu, perquè estimar que, per mitjà d'una llei, es cometen arbitrarietats em sembla que és...

El Sr. ROVIRA I ROURE: És indubtable, senyor Simó i Bofarull, pot succeir.

El Sr. PRESIDENT: Hi ha totes les garanties parlamentàries per a promulgar-la. Aquest Parlament és democràtic.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: El concepte del Dret està per damunt del Parlament.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL: Per tant, he d'agrar que el senyor Rovira i Roure, que portat d'aquesta passió política que és en ell un honor i un mèrit i donada la seva joventut que li envejo, estimi per arbitrarietat tot allò que no li plau a la seva posició política i a la manera de veure ell els interessos del seu Partit. Ara, quant als vots particulars en si, en realitat ha fet molt bé de deixar-los reduïts a un, perquè en aquest cas com en els altres que en forma escalonada de trinxeres que es van perdent, podien rendir-se les tres d'una vegada, perquè eren perfectament com-

patibles la unitat i varietat de conceptes. Ens trobem aquí — jo sóc poc pràctic en coneixements jurídics — però em sembla que nosaltres no tenim facultats per a ordenar res al Jutge municipal. Em penso que no s'han transferit els poders a Catalunya en l'ordre judicial per a poder nosaltres fer una llei ordenant a un Jutge municipal que faci una informació. A més, jo tinc absoluta confiança sempre en tots els Jutges i més amb els Jutges municipals malgrat de què són potser objecte de crítiques i censures no sempre justes. Però un Jutge municipal que faci la seva funció de judicatura, de jutjar. Voler posar un Jutge municipal a la política no em mereix confiança; en primer lloc, no em mereix confiança perquè el desorbitem, el fem actuar en una esfera, no solament política, sinó electoral i en la funció que li dona el vot particular, diria una esfera electorera, que és més greu. A més, els Jutges municipals que actuant en els pobles on hi ha l'article 29 em mereixen i han de merèixer a tots respecte i confiança absoluta, quan jutgen en el fòrum, no ens el mereixem respecte d'aquesta informació, perquè deuen el seu lloc als mateixos sufragis o càrrecs públics que ha produït els motius d'aquesta Llei. A més, estiguin ben segurs els senyors que proposen aquests vots particulars, de quina bona voluntat i recta intenció no en dubto, que aquestes informacions no donarien cap resultat en aquells pobles que el ciutadà a risc dels perills locals, de la política local, es presentés en una informació pública a tirar de la cortina que cobreix la misèria electorera d'aquella població. Jo puc dir, senyors Diputats, que en un càrrec governatiu que vaig tenir poques setmanes no s'em pogué portar cap protesta de tots els Ajuntaments elegits per l'article 29 perquè ni se'ls deixà entrar al col·legi. Per tant, ara venir amb una informació pública davant d'un Jutge al que no podem obligar i que no ens mereix confiança sobre la matèria, que fins a cert punt el Jutge mateix hauria de rebutjar, entenem que és una cosa inadmissible per part de la Comissió.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Rovira i Roure retira els tres vots?

El Sr. ROVIRA I ROURE: En primer terme, jo crec que en el Poder legislatiu hi pot haver-hi casos en què es dictin lleis injustes i no pel fet d'haver-se aprovat per un Parlament hem de reconèixer que no ho són.

El Sr. SIMÓ i BOFARULL: Però arbitràries, no.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Inclús arbitràries. Suposi per un moment la Llei de Jurisdiccions, suposi per un moment el senyor Simó i Bofarull que es dictés una llei que segurament plauria molt a la Minoria d'Unió Socialista, en la qual es digués que quan es facin eleccions municipals no podia haver-hi cap Regidor de la Lliga Catalana. (*Rialles.*) Em sembla que això seria una llei arbitrària.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Em permet una interrupció? Nosaltres na tenim dogma, però en política acatem un dogma, i és que a un Parlament de majoria republicana és impossible que hi vagin Lleis injustes.

El Sr. PRESIDENT: Segueix en l'ús de la

paraula el senyor Rovira i Roure, sense entrar en discussions, respecte dels vots particulars.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Senyor Simó i Bofarull, estimo que una llei d'aquesta naturalesa fóra injusta i arbitrària. No és veritat? No fóra arbitrari que és diguéssim que els candidats de la Minoria de Lliga Catalana no podien ésser elegits.

Un Sr. DIPUTAT de la Majoria: No ho hem dit.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Doncs és tan injust com això que es dicti una llei que digui que a tots els Ajuntaments hi haurà dos Regidors d'Esquerra i un de Lliga Catalana.

Un Sr. DIPUTAT de la Majoria: No es diu pas això!

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: D'una manera disfressada, però és això.

El Sr. BATTESTINI: Ja ha passat el carnaval.

El Sr. PRESIDENT: Segueixi el senyor Rovira rectificanc les qüestions de concepte que hagi pogut apreciar en les paraules del senyor Simó i Bofarull.

El Sr. ROVIRA I ROURE: No m'aparto de cap de les manifestacions fetes pel senyor Simó i Bofarull. Continuant amb això, deia el senyor Simó i Bofarull que a ell ni li ofereix cap garantia el jutge, perquè deia: «Aquests Jutges nascuts del sufragi en aquests pobles, entenc que aquest sufragi ha estat també conseqüència del caciquisme.» No és això el que deia el senyor Simó i Bofarull? Si aquestes eren les manifestacions del senyor Simó i Bofarull ve a reconèixer que totes les eleccions fetes en aquests Municipis han estat arbitràries, amb la qual cosa vindria a reconèixer que totes les eleccions celebrades des del 12 d'abril són arbitràries i també, per consegüent, les que han portat les majories als senyors de l'Esquerra Republicana. (*Rumors.*)

Quant a la qüestió que deia el senyor Simó i Bofarull de què ell mentre havia desempnyat el càrrec de Governador civil d'una «província», que si mal no recordo era Girona, no hi va haver fórmula que per cap ciutadà dels Ajuntaments on s'havia aplicat l'article 29 se li pogués provar una protesta per anar a la substitució d'aquells Ajuntaments. Li advertiré que deu recordar, i ell més que jo, perquè era Governador d'una «província», que precisament es varen anul·lar totes les eleccions, absolutament totes les eleccions de tots els Ajuntaments on es va formular una protesta, tan si estava fonamentada com no, de manera que no era necessari per a formular aquesta protesta que es portessin proves de cap mena, sinó que hauria bastat que per un sol ciutadà s'hagués protestat, perquè haguessin estat anul·lades.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: Res més que per a dir que resta en peu tot el manifestat per mi anteriorment, respecte a la incapacitat dels Jutges per a dirigir aquesta informació pública.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Senyor Rovira; no es pot rectificar i tornar a rectificar, si no allargariem enormement el debat. Manté la V. S. els vots particulars?

El Sr. ROVIRA I ROURE: Mantinc els tres vots particulars.

El Sr. PRESIDENT: Els senyors Diputats que votin en pro, tinguin la bondat d'aixecar-se. (*S'aixe-*

quen els senyors de la Minoria de la Lliga Catalana.) Resten rebutjats els vots particulars. Article 2.^a

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar, per explicar el vot.

El Sr. PRESIDENT: A tot el que sigui reglamentari, la Presidència hi accedeix fins amb certa benivolença. Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Jo volia dir exclusivament que nosaltres hem donat una prova de cordialitat i de manca d'esperit d'obstrucció en ajuntar els vots particulars d'aquest article. Però una de les manifestacions que ha fet el senyor Simó i Bofarull em donen l'esperança que un dels tres vots a l'article 2.ª amb unes lleugeres modificacions potser és possible que sigui acceptat, amb la qual cosa millorariem en un detall...

El Sr. PRESIDENT: No obli di la V. S. que ha demanat la paraula per explicar el vot.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Doncs ara la demano per impugnar l'article.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Consideri's que no hi ha pas el propòsit per part nostra de dificultar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Vidal i Guardiola, per a impugnar l'article 2.^a

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: I per dir que amb una petita esmena ens podríem entendre. Es la següent. El senyor Simó i Bofarull ha impugnat en el seu judici la capacitat dels Jutges per a dirigir aquesta informació pública, però no ens ha dit que fos contrari al principi de la informació pública; per consegüent, jo anuncio formular una esmena a l'article 2.ª en el sentit que es farà una informació pública davant els funcionaris que designi el senyor Conseller de Governació.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. SIMÓ I BOFARULL: M'ha semblat recollir també de les manifestacions del senyor Rovira i Roure el que fa referència a aquesta informació pública que ara en forma d'esmena vol portar el senyor Vidal i Guardiola. He dit que tampoc ens mereixia la confiança, perquè no solament no hi havia la garantia del jutge, que queda rebutjada, sinó tampoc la del valor cívic dels ciutadans que en aquests pobles haguessin de fer aquesta informació. Si anem a renovar aquests Ajuntaments precisament per la seva manca d'esperit cívic, no podrà néixer aquest esperit necessari per anar a una informació d'aquesta mena. A més, fóra això un expedient dilatori, i per tota aquesta sèrie de raons no podem acceptar l'esmena del senyor Vidal i Guardiola.

El Sr. PRESIDENT: S'aprova l'article 2.ª? Poden aixecar-se els senyors Diputats que votin en contra. (*Es posen drets els senyors Diputats de la Minoria de Lliga Catalana.*) Resta aprovat l'article 2.ª A l'article 3.ª hi ha presentats quatre vots particulars. Pot donar-se'n lectura. (*Un senyor Secretari els llegeix.*)

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula la Comissió.

El Sr. FONTBERNAT: Per a dir que la Comissió rebutja els vots particulars.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats: La Presidència sembla que fins ara és la que ha diri-

git els debats: hi ha un article 3.er que s'està discutint, i uns vots particulars presentats a aquest article que pot defensar un dels seus signants. El primer signant té la paraula. Retira el vot particular?

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: He de donar unes brevíssimes explicacions perquè el primer vot particular diu: «En aquells Ajuntaments que després d'aplicar aquesta Llei restin almenys tres Regidors d'elecció popular formaran aquests Regidors la Comissió gestora de la vida municipal.» Això té per les VV. SS. un gran avantatge, que és còpia literal de la Llei votada per les Corts Constituents, model que vosaltres, com us deia ahir el senyor Ventosa, estimeu seguir sovint. Però a més de què és un model que podíeu en aquest cas copiar, és lògic i raonable. Un dels motius pel qual vàrem combatre la totalitat d'aquesta Llei és perquè introduïa una pertorbació que crèiem innecessària en molts Ajuntaments. Doncs bé, ja que voleu pertorbar, pertorbeu, el menys possible i no pertorbeu en aquells casos en què si als Ajuntaments hi queden tres Regidors d'elecció popular i són tres els que voleu nomenar de la Comissió gestora, almenys per tots aquests suprimiu la pertorbació. Heus ací la raó evidentíssima que recolza la nostra proposta.

El Sr. FONTBERNAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fontbernàt.

El Sr. FONTBERNAT: Per a contestar breument al senyor Vidal i Guardiola. Primerament, no creiem que hàgim de copiar res d'enlloc; això com una afirmació. Després, no volem pertorbar res, senyor Vidal i Guardiola. Els homes que hem fet el desordre i hem reposat un ordre, perquè la revolució és reposar un ordre i la República va ésser reposar un ordre, és evident que no ens podeu acusar de cap manera de què volgüem pertorbar res, sinó que volem reposar un ordre que hi manca. Així ho pensem nosaltres, i ja la V. S. comprendrà que en tots aquells llocs on hi hagut l'article 29 — no parlaré més de caciquisme perquè se n'ha parlat prou —, però la V. S. sap prou bé que si no hi ha cacics, hi ha coses que s'hi assemblen, i en tots aquests llocs hi ha hagut una cosa anormal. Aquesta cosa anormal és la que nosaltres volem arranjar i la V. S. comprendrà molt bé que el Govern vulgui tenir en aquests llocs una persona de la seva confiança, perquè és el Govern el que assumiex tota la seva responsabilitat. Contestat això, senyor Vidal i Guardiola, no he d'afegir-hi res més.

El Sr. VIDAL I GUARDIOLA: Cregui el senyor Fontbernàt que ho sento en l'ànima, diu que no volen copiar, i jo he procurat seguir en la meua vida la norma d'estimar-me més quan el meu esperit no m'inspira una cosa original, fer una bona còpia, que una cosa original, però dolenta. En quant al que s'ha referit a l'ordre, a la revolució, al desordre, i tot això, jo que, conscientment, procuro no substreure'm mai del tema, perdoni que no ho reculli, perquè no voldria en aquest moment, a hora tan avançada, incórrer altra vegada en la indignació justificada de la Presidència. No vull seguir, senyor Fontbernàt, en disposicions com aquestes que, evidentment,

no tenen res que veure amb l'article 3.er. I, finalment, al tercer argument, que és l'únic que es relacionava directament amb la meua argumentació, aquest el senyor Fontbernàt no l'ha contestat. Raó? Vosaltres voleu treure aquests Ajuntaments perquè no són fills del sufragi, i nosaltres diem que si hi han tres fills del sufragi en un Ajuntament, deixem que aquests tres fills del sufragi administrin fins a les noves eleccions; això el senyor Fontbernàt no ho ha desfet.

El Sr. FONTBERNAT: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Fontbernàt.

El Sr. FONTBERNAT: Senyor Vidal i Guardiola: Els tres fills aquests dels sufragi no m'han emocionat. La V. S. comprèn molt bé, sap molt bé — i això ho repeteixo com una afirmació — que on hi ha hagut l'article 29 ha estat una cosa anormal, i és perquè ha estat una cosa anormal, precisament, que nosaltres ho volem abolir. Nosaltres volem tenir aquesta responsabilitat, aquesta presidència, que és una cosa que no podeu negar al Partit que ha fet la revolució, que ha fet la República.

El Sr. DURAN I VENTOSA: Ah, és una prima.

El Sr. FONTBERNAT: Aprofito aquesta interrupció del senyor Duran i Ventosa, per a dir que, en tot cas, una prima per a vosaltres, que volíeu...

El Sr. DURAN I VENTOSA: Nosaltres no volem ésser *primos*.

El Sr. FONTBERNAT: No volem ésser *primos*, però vosaltres voleu que el Partit que ha portat la revolució, que ha fet la República, no pugui tenir aquesta responsabilitat, aquesta responsabilitat que, per a vosaltres, serà una prima, però que, per a nosaltres, és una responsabilitat.

El Sr. PRESIDENT: Els signants del vot particular, el mantenen?

Diversos senyors DIPUTATS de la Minoria de Lliga Catalana: Sí, sí.

El Sr. PRESIDENT: Els que votin a favor del vot particular, que tinguin la bondat d'aixecar-se.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Demano per parlar per a explicar el meu vot.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Rovira.

El Sr. ROVIRA I ROURE: Interessa molt que resti subratllat, després de les paraules dites pel senyor Fontbernàt, i perquè ho conegui el poble, que àdhuc en aquells pobles en què existeixen tres senyors Regidors ellegits per l'article 29, l'Esquerra de Catalunya hi vol un Alcalde. És molt necessari que quedi subratllat en la discussió d'aquest Projecte.

El Sr. PRESIDENT: Votació ordinària?

Diversos Srs. DIPUTATS de Lliga Catalana: No, no. Votació nominal.

El Sr. PRESIDENT: Aleshores, els que diguin que sí, voten a favor del vot particular, i els que diguin que no, ho rebutgen.

(Es precedeix a la votació, que dona el següent resultat:

Senyors Diputats que han dit SI: Abadal, Carreres i Artau, Duran i Ventosa, Martínez Do-

mingo, Romeva, Rovira i Roure, Tallada, Tries de Bes, Vallès i Pujals, Valls i Taverner, Ventosa i Calvell i Vidal i Guardiola.

Senyors Diputats que han dit NO: Armendares, Arnau, Bru, Battestini, Barrera, Bilbeny, Blasi, Canturri, Casademunt, Casanelles, Carezo, Folch, Farreres i Duran, Fàbrega, Fontbernat, Guinart, Ibars, Irla, Magre, Mestres, Puig i Ferrer, Rossell i Vilar, Sellés, Sauret, Selvés, Serra i Hünter, Simó, Tauler, Viadiu, Fronjosà, Ruiz i Ponseti, Gassol, Gerhard, Dot, Casanoves i Rouret.)

El Sr. PRESIDENT: El senyor Secretari es servirà donar compte del resultat de la votació.

Un Sr. SECRETARI: Han votat que NO 35 senyors Diputats, han votat que SI 12 senyors Diputats.

El Sr. PRESIDENT: Resta rebutjar el vot particular. Hi ha una proposició incidental, que el senyor Secretari es servirà llegir.

Un Sr. SECRETARI (*Llegeix*): «Art. III, número 6. Els infrascrits Diputats tenen l'honor de formular amb relació a l'article 3.º del Projecte de Llei sobre substitució d'Ajuntaments elegits en aplicació de l'article 29 de la Llei electoral, la següent proposició incidental:

Que, un cop establert per la Cambra el principi de substitució dels Regidors a què es refereix el present Projecte de Llei, es declari que l'únic procediment que pot garantir la imparcialitat indispensable per a assegurar el respecte a l'autonomia municipal, és el d'un procediment automàtic de substitució. Per tant, la Cambra acorda suspendre la discussió de l'article 3.º i següents del Projecte, en espera de què el Govern presenti una proposta de substitució automàtica. — Parlament de Catalunya, 16 de març del 1933.»

Signen els senyors Tries de Bes, Sol, Vallès i Pujals, Carreres, Tallada, Vidal i Guardiola, Valls i Taverner, Duran, Martínez i Domingo i Ventosa.

El Sr. PRESIDENT: Va a posar-se a discussió.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Però ¿no han transcorregut les hores reglamentàries?

El Sr. PRESIDENT: No han transcorregut, car ha començat la sessió a les cinc i vint minuts de la tarda.

El Sr. VENTOSA I CALVELL: Així s'ha de simultanejar el debat amb el de la Constitució.

El Sr. PRESIDENT: Per ara, mentre la Cambra no acordi el contrari, sembla que la Presidència és l'ordenadora del debat. Per tant, com que hi ha aquesta proposició incidental, i naturalment simultanejant-la amb el debat i sense perjudici de preguntar a la Cambra si creu convenient prorrogar la sessió amb objecte de continuar el debat del Projecte de

Constitució, té la paraula el primer signant de la proposició.

(*Els senyors Diputats de Lliga Catalana insisteixen en què la sessió s'hauria de donar per acabada.*)

El Sr. PRESIDENT: Si sent un estat de fatiga la Minoria de Lliga Catalana, per tal de correspondre també per part de la Presidència a aquesta cordialitat amb què vol discutir aquesta Llei, podria discutir-se demà, i demà en tal cas podria votar-se la totalitat, suspenent en aquest moment el debat i entrant al de l'Estatut Interior.

Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte d'Estatut Interior de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Capítol I, article 18. No hi ha cap vot particular ni cap esmena.

El Sr. TRIES DE BES: Demano per parlar.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor Tries de Bes.

El Sr. TRIES DE BES: Senyors Diputats: Jo ahir vaig pregar a la Presidència que em concedís un torn de totalitat contra el títol III. El senyor President va retreure que s'havia tingut un acord de diluir la discussió de totalitat, posant dos torns a cada capítol, i concedir-me ahir la paraula hauria estat trencar aquest acord. Jo m'hi vaig conformar, i em va donar el senyor President com a mitjà parlamentari el que jo, les coses que volia dir, que no tinc inconvenient en avançar-les, sobre el referèndum d'iniciativa de lleis i sobre un Consell que ens proposà en la Comissió el senyor Rovira i Virgili, ho faria a propòsit de la discussió d'aquest article 18.

El Sr. PRESIDENT: Em permetrà l'orador, que l'interrompi. Resta en l'ús de la paraula per a la sessió de demà la V. S. Es suspèn el debat.

ORDRE DEL DIA

per a la sessió de dijous

1. Continuació de la discussió del dictamen sobre el Projecte de Llei per a la substitució dels Regidors elegits en virtut de l'article 29 de la Llei electoral.

2. Continuació de la discussió del dictamen de la Comissió sobre el Projecte de l'Estatut Interior de Catalunya.

(*S'aixeca la sessió a les nou i cinc minuts de la vetlla.*)

PARLAMENT DE CATALUNYA

L L E I

relativa a l'emissió de 30.000 obligacions de Tresoreria de la Generalitat de Catalunya

Article 1.º Es autoritzat el Consell Executiu per a emetre 30.000 obligacions de Tresoreria de la Generalitat de Catalunya, de 500 pessetes cada Títol, per la quantitat efectiva total de 15 milions de pessetes.

Article 2.º Les esmentades obligacions de Tresoreria s'emetran a la par, redituaran el 6 per 100 anual pagat per trimestres vençuts, i es veuran lliurades de tots els impostos o contribucions presents i futurs essent a càrrec de la Generalitat els de l'Estat que puguin afectar-les. Seran reemborsables pel seu valor sense cap descompte, en el termini de tres anys.

La Generalitat de Catalunya podrà, però, recollir les Obligacions abans de llur venciment, per sorteig o per mitjà d'adquisicions en Borsa. També seran admesos com efectiu pel seu capital i interessos vençuts i exclosos de prorratge en tota operació voluntària de consolidació que pugui realitzar-se.

Seran considerades efectes públics a Catalunya, i seran vàlides per a fiances oficials i pignoracions.

Article 3.º El producte de l'emissió de les Obligacions de Tresoreria s'aplicarà en primer

terme a satisfer les despeses que s'efectuïn d'acord amb les consignacions del Pressupost vigent corresponents a cabals extraordinaris, així com, en el marge que resulti, a facilitar el funcionament de Tresoreria de la Generalitat durant l'exercici.

Article 4.º Les despeses motivades per l'emissió de les Obligacions de Tresoreria, en quant pel seu caràcter no tinguin partida determinadament especificada en Pressupost, i d'una manera concreta els interessos que devenguin les Obligacions en el curs del present exercici es satisfaran amb càrrec a la partida 1231 del vigent Pressupost de Despeses.

Es autoritzat el Consell Executiu perquè pugui transferir a l'esmentada partida la part necessària del sobrant que quedarà a les partides 1225 i 1226 a conseqüència de la present operació de crèdit.

Article 5.º Es autoritzat el Conseller de Finances per a fixar, d'acord amb el Consell Executiu, la data i la forma d'emissió de les Obligacions de Tresoreria i dictar les disposicions que siguin necessàries per al compliment de la present Llei.

Palau del Parlament, 22 de març del 1933.

